

Μικροχωρικά ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑΣ ΜΙΚΡΟΧΩΡΙΤΩΝ

ΤΕΥΧΟΣ 102 // ΙΟΥΝΙΟΣ 2019 - ΜΑΙΟΣ 2020

Μικροχωρικά ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑΣ ΜΙΚΡΟΧΩΡΙΤΩΝ
<<Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ>>
(ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΕΝ ΚΩΝ/ΠΟΛΕΙ 1885)

Βραβείο Ακαδημίας

Αθηνών (1986)

Κυκλοφορεί ανάμεσα στους Μικροχωρίτες του εσωτερικού και του εξωτερικού
καθώς και σε φίλους του Μικρού Χωριού Ευρυτανίας

(Σημ.: Τα ενυπόγραφα άρθρα εκφράζουν τη γνώμη των συγγραφέων τους)

Κείμενα και φωτογραφίες δεν επιστρέφονται.

Περίοδος Β΄ Χρόνος 54ος // Αρ. Φύλλου 102 // Ιούνιος 2019 - Μάιος 2020

ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑΣ ΜΙΚΡΟΧΩΡΙΤΩΝ

«Η Μεταμόρφωση του Σωτήρος»

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ:

Θανάσης Παπαθανασίου
Πρόεδρος Αδελφότητας Μικροχωριτών
Πανός 15 Εκάλη 14578, Τηλ. 210 8137344
- 6944 754 249 e-mail: hellenegr@hotmail.com

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ:

Πρόεδρος: Θανάσης Παπαθανασίου
Αντιπρόεδρος: Σπύρος Κρίκος
Γενική Γραμματέας: Κυριακή Αίβαλιώτου
Ταμίας: Κωνσταντίνα Μώρου
Ειδική Γραμματέας: Δέσποινα Γιουρνά-Βουγά
Σύμβουλοι: Γιάννος Γεωργίου και Νίκος Π. Κυρίτσης

ΣΥΝΤΑΞΗ – ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΚΔΟΣΗΣ

Μένιος Κουτσούκης (1966-1970)
Γιώργος Δημόπουλος (1971-1977)
Μένιος Κουτσούκης (1978-1992)
Αθαν. Κεράνης – Σπυρ. Κρίκος (1993-2002)
Αιμιλία Κουτσούκη (2003-2019)
Δέσποινα Γιουρνά-Βουγά (2020 -)
e-mail: Despina.Vouga@hotmail.com

ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑ:

www.mikrohorio.gr

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ:

Εσωτερικού: 20.00 €
Εξωτερικού: 50.00 €
Δωρεάν σε: Δ.Υ., Ο.Τ.Α. & Συλλόγους

ΗΛ/ΚΗ ΕΚΤΥΠΩΣΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΝ:

Κώστας Κρίκος

Εξώφυλλο: Μικροχωρίτικη παρέα στον Νοκολό, Αύγουστος 1954 (Φώτο: Ιωάννα Κεράνη-Μπαμπανικολού)

Διακρίνονται: Ιωάννα Ν. Κεράνη, Φρόσω Μίχου,, Αλέκος Γρατσούνης, Νούλα Πλάκα, Μαριάνθη Κατσιγιάννη, Γιώργος Χονδρός, Σούλα Μυτιλίδου, Θανάσης Ν. Κεράνης, Ιουλία Παπαδή. **Καθιστές:** Ελένη Παπαϊωάννου,, Βασιλική Παπανίκου, Χρυσούλα Μπακατσά, Φωφώ Μυτιλίδου, Αθανασία Φαλλή-Γαζίπη

Ένα νέο ξεκίνημα για την αδελφότητα - Ένα νέο ξεκίνημα για το Μικρό Χωριό

Αγαπητοί συγχωριανοί και φίλοι του Μικρού Χωριού

Καθώς η ανθρωπότητα βρίσκεται αντιμέτωπη με τις πρωτόγνωρες καταστάσεις που προκάλεσε η επιδημία του κορονοϊού και το μέλλον δείχνει αβέβαιο, ένας ιστορικός φορέας όπως είναι η Αδελφότητα Μικροχωριτών "Η Μεταμόρφωση του Σωτήρος" καλείται να ανταποκριθεί στις νέες προκλήσεις.

Το Διοικητικό Συμβούλιο που εκλέχθηκε μέσα από τη γενική συνέλευση και τις αρχαιρεσίες της 8ης Δεκεμβρίου 2019 απεικονίζει αυτή ακριβώς τη διάθεση: Έχοντας ως μέλη για πρώτη φορά πρόσωπα από τη νέα γενιά του χωριού μας, μαζί με τους παλιότερους και πιο έμπειρους, φιλοδοξεί να φέρει ένα νέο άνεμο και να εισάγει καινοτόμες ιδέες στην πολύπλευρη δράση του συλλόγου μας.

Σε αυτό το πλαίσιο ενισχύει τη διαδικτυακή παρουσία της Αδελφότητας (με το site και τους λογαριασμούς στα κοινωνικά δίκτυα Facebook και Instagram) και παράλληλα προχωρά για πρώτη φορά στην ηλεκτρονική έκδοση του βραβευμένου από την Ακαδημία Αθηνών περιοδικού μας. Έτσι, από το τρέχον τεύχος, οι αναγνώστες δεν χρειάζεται να ανησυχούν για το αν ο ταχυδρόμος έβαλε στο γραμματοκιβώτιο τα "Μικροχωρικά Γράμματα" καθώς ανά πάσα στιγμή και από κάθε γωνιά του πλανήτη, μπορούν να έχουν πρόσβαση στην ύλη του με το πάτημα ενός κουμπιού! Επίσης, σύντομα, αναμένεται να ψηφιοποιηθεί και το αρχείο με τα τεύχη παρελθόντων ετών, ώστε να υπάρχει μια διαρκής παρακαταθήκη της ζωής και της δράσης του χωριού μας για τις επόμενες γενιές...

Αγαπητοί συγχωριανοί και φίλοι

Στο νέο αυτό ξεκίνημα για την Αδελφότητα και για το Μικρό Χωριό, τα μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου πιστεύουν ακράδαντα ότι είναι απαραίτητη η συνδρομή - ηθική και υλική - όλων των μελών και των φίλων του Μικρού Χωριού. Γι αυτό απευθύνουν κάλεσμα σε όλους όσους δεν είναι μέλη, να εγγραφούν, αλλά και σε όσους είναι ήδη μέλη να συνεισφέρουν - ο καθένας με τις δυνάμεις του - στις δράσεις μας.

Η αγάπη μας για αυτή τη μικρή γωνιά της Ευρυτανίας που φιλοξενεί τις πατρογονικές μας εστίες, ας είναι για μια ακόμα φορά οδηγός στην προσπάθεια που μόλις ξεκίνησε.

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑΣ

Πρόεδρος: Αθανάσιος Παπαθανασίου

Αντιπρόεδρος: Σπύρος Δ. Κρίκος

Γενικός Γραμματέας: Κυριακή Αϊβαλιώτου

Ειδικός Γραμματέας: Δέσποινα Βουγά - Γιουννά

Ταμίας: Κωνσταντίνα Μώρου

Σύμβουλος: Νίκος Παν. Κυρίσης

Σύμβουλος: Γιάννος Γεωργίου

Περιεχόμενα

Σχόλια, κρίσεις και αναμνήσεις για τα χθεσινά, τα σημερινά και τ' αυριανά.....	5
Καλό Καλοκαίρι!	7
Χωριανά και άλλα.....	9
Λίγο γέλιο	14
Μικροχωρίτες Πρόσφυγες	15
Το Πανηγύρι	17
Μια Μικρή Ιστορία – Μια Μεγάλη Ζωή.....	21
Ιστορικές Μνήμες και Προσωπικές Αναμνήσεις	22
Αγριολούλουδα των βουνών μας	24
Επιστολές που λάβαμε	25
Έρωτος και Ρέντη γωνία	28
Βιβλιοπαρουσιάσεις	30
Λίγα λόγια γι' αυτούς που έφυγαν	33
ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΞΕΧΝΟΥΝ	38
Ευχαριστίες.....	44
Ανακοινώσεις	45

Σχόλια, κρίσεις και αναμνήσεις για τα χθεσινά, τα σημερινά και τ' αυριανά.

Από τον Νοκολό

Κλεισμένος μέσα, λόγω της πανδημίας του κορωνοϊού, δεν μπορώ να μη φέρω στο νου μου μια άλλη επιδημία στο χωριό μας πριν από 100 χρόνια. Πρόκειται για τη λεγόμενη «ισπανική γρίπη» του 1918, για την οποία οι παππούδες και γιαγιάδες μας θυμούνται φοβερά και τρομερά. Θέριζε νέους και γέρους παντού σ' όλο τον κόσμο. Πέθαναν εκατομμύρια άνθρωποι. Τη φοβήθηκαν τόσο πολύ στο χωριό μας, αφού πέθαιναν σωρηδόν, ώστε οι παπάδες δεν ζύγωναν να διαβάσουν τους πεθαμένους, όπως μου 'λεγε η γιαγιά μου και γι' αυτό τους έθαβαν όπως, όπως στους τάφους τους.

Το κακό αυτό θηρίο το σταμάτησε, όπως έλεγαν, η Αγία Αικατερίνη στην είσοδο του χωριού, στην τοποθεσία που φέρει το όνομά της. Γι' αυτό κι εκεί έχτισαν ύστερα τα δύο εξωκκλήσια, που βρίσκονται δεξιά και αριστερά του δρόμου. Το πώς γλύτωσε από την αρρώστια αυτή τότε, μας το περιγράφει ο αείμνηστος Δημήτριος Κοκκάλας σε μια συναρπαστική αφήγησή του στο περιοδικό μας (τ. 87, 2009). Όταν τον βρήκε η επιδημία ήταν 12 χρονών, μαθητής της Α' τάξης στο Γυμνάσιο Καρπενησίου. Παρόμοια αφήγηση για την ίδια επιδημία βρίσκουμε να κάνει στο ημερολόγιό του και ο Καρπενησιώτης δάσκαλος Σακαλής, που ήταν εγγονός του παλιού ευεργέτη του χωριού μας Δημητρίου Σιδέρη.

Θέλω να σχολιάσω τώρα δύο άλλα γεγονότα που έγιναν πριν μας χτυπήσει η σημερινή επιδημία-πανδημία. Τα πρώτο είναι το άρθρο του συγχωριανού μας Κώστα Τριανταφύλλη, που δημοσιεύθηκε στο προηγούμενο τεύχος του περιοδικού μας με τίτλο «*Το Μεγαλείο των Μικροχωριτών*». Ο κ. Τριανταφύλλης δείχνει με το άρθρο του αυτό τη μέθεξή του στη ζωή και κοινωνία του χωριού μας, τιμά και εκτιμά την κάθε οικογένεια του χωριού και τους χωριανούς, βρίσκοντας έναν καλό λόγο για όλους συλλογικά και ατομικά. Με το άρθρο του αυτό γίνεται εμφανές το μεγαλείο της δικής του ψυχής με σεμνότητα και λιτό λόγο. Όλοι μας διαβάζουμε στις στήλες του περιοδικού μας τις ωραίες λογοτεχνικές του επιδόσεις, διότι ο Κώστας, εκτός από χορηγός πολλών αφανών δωρεών του στο Σύλλογό μας, είναι απ' όσα γνωρίζω και ένας αξιόλογος λογοτέχνης, ιδρυτικό μέλος του Συνδέσμου των Ευρυτάνων Λογοτεχνών και Συγγραφέων, που ιδρύθηκε πρόσφατα.

Το δεύτερο που θα ήθελα να εξάρω είναι η εκλογή του νέου Διοικητικού Συμβουλίου της Αδελφότητάς μας. Να συγχαρώ όλους, που είναι νέοι κι έχουν όρεξη να προσφέρουν στο χωριό μας από τις επάλξεις της ιστορικής μας Αδελφότητας. Ταυτόχρονα να συγχαρώ επίσης και το νεοεκλεγέν Τοπικό Συμβούλιο της Κοινότητάς μας. Τα δύο συμβούλια, Αδελφότητας και Κοινότητας, νομίζω ότι μπορούν σε συνεργασία μεταξύ τους να συμβάλουν σημαντικά στην περαιτέρω προώθηση και ανάδειξη της ιστορικής και πολιτισμικής ταυτότητας του Μικρού Χωριού.

Αυτό μπορεί και πρέπει να γίνει με ποικίλους τρόπους. Ένας απ' αυτούς είναι η ανάδειξη, όχι μόνο ιστορικών μνημείων, αλλά και μνημείων της βιοποριστικής ζωής και τέχνης του χωριού μας, όπως είναι τα αλώνια, οι βρύσες, τα μονοπάτια, οι νερόμυλοι, τοποθεσίες κ.ά.

Ας σημειωθεί ότι η Ευρυτανία ετοιμάζεται, όπως και η Ελλάδα ολόκληρη να γιορτάσει τα 200 χρόνια από την Επανάσταση του 1821. Το χωριό μας, που συμμετείχε στον Αγώνα της Ανεξαρτησίας με πολλές δεκάδες Αγωνιστές (πάνω από 70), που πολέμησαν για την ανεξαρτησία μας δίπλα σε μεγάλες μορφές ηρώων, όπως ο Μάρκος Μπότσαρης και ο Γεώργιος Καραϊσκάκης, επιβάλλεται να δώσει το «παρών» με πολλούς τρόπους, όπως η προβολή των μνημείων και ιστορικών τόπων που έχει, σχετικές εκδηλώσεις κ.λπ.

Δεν είναι λιγότερο σημαντική και μία άλλη επέτειος, που είναι δυσάρεστη. Πρόκειται για τα 100 χρόνια από την ελληνική εκστρατεία στη Μικρά Ασία (1919-22). Η θλιβερή κατάληξη της σηματοδεύτηκε από τον ξεριζωμό του Μικρασιατικού Ελληνισμού. Οι μεγα-

λύτεροι από μας προλάβουμε να ακούσουμε, από το στόμα των Μικροχωριτών που έλαβαν μέρος στην εθνική αυτή περιπέτεια, τις ενδιαφέρουσες αναμνήσεις τους. Μερικές απ' αυτές έχουν δημοσιευθεί κατά καιρούς στο περιοδικό μας. Αρκετοί τραυματίστηκαν ενώ τρεις οι Μουχρίτσας, Παπακωνσταντίνου και Σιδηροκωστόπουλος σκοτώθηκαν. Αλλά για όλα αυτά, τα πρόσωπα και τις μνήμες των εθνικών μας αγώνων, θα πρέπει να επανέλθουμε.

Για την πιστή αντιγραφή: **Μένιος Κουτσούκης**

100 Χρόνια πριν

Μικροχωρίτες Αγωνιστές στην Εκστρατεία της Μικράς Ασίας (1919-1922)

<u>Βαθμοφόροι</u>	<u>Στρατιώτες</u>
Δημήτριος Δ. Πολύζος Ταγματάρχης	Νικόλαος Γρατσούνης
Κωνσταντίνος Ι. Ζορμπαλάς Υπολοχαγός - έφεδρος	Ιωάννης Κ. Δερματάς
Γεώργιος Ελ. Παπαδής Υπολοχαγός - έφεδρος	Ιωάννης Α. Κεράνης
Διονύσιος Κουμπουρόπουλος Ανθυπασπιστής	Νικόλαος Α. Κεράνης
Διονύσιος Μουχρίτσας Ανθυπασπιστής - επ'ανδραγαθία	Βασίλειος Ν. Κομματάς
Ιωάννης Ν. Νικολόπουλος Ανθυπασπιστής - ευεργετικώς	Ιωάννης Ν. Κομματάς
Δημήτριος Γιούσμπασης Λοχίας	Θωμάς Παναγιώτου
Λάζαρος Γιούσμπασης Λοχίας	Δημήτριος Παναγιώτου
Κωνσταντίνος Γιορνάς Λοχίας	Παναγιώτης Ελ. Παπαδής
Ανδρέας Ζαχαρόπουλος Λοχίας	Γεώργιος Α. Παπαδής
Στέφανος Μπιλέτας Λοχίας	Αθανάσιος Παπακωνσταντίνου
Σπυρίδων Μπιλέτας Λοχίας	Αριστείδης Παπακωνσταντίνου
	Αθανάσιος Ελ. Πλάκας
	Δημήτριος Ελ. Σιδηροκωστόπουλος

Τραυματίσθηκαν

Κωνσταντίνος Ι. Ζορμπαλάς, στο Τουλού-Μπονάρ
Ιωάννης Αθ. Κεράνης, στο Κάλε-Γκρότο
Κομματάς Ν. Ιωάννης
Γεώργιος Ελ. Παπαδής, στο Σαγγάριο
Αθανάσιος Ελ. Πλάκας, στο Σαγγάριο

Σκοτώθηκαν

Διονύσιος Μουχρίτσας (στο Σαγγάριο)
Αριστείδης Παπακωνσταντίνου (στο Κάλε Γκρότο)
Δημήτριος Σιδηροκωστόπουλος (στο Τουλού-Μπονάρ)

Καλό Καλοκαίρι!

Ιούνιος

Πρώτος μήνας του καλοκαιριού με την αρχή του θερινού ηλιοστάσιου και τη μεγαλύτερη μέρα του χρόνου στις 21 του μήνα. Ο Ιούνιος λέγεται και “Θεριστής” αφού τον μήνα αυτό αρχίζουν οι εργασίες για τη συγκομιδή γεωργικών προϊόντων, με πρώτη τη θέρισμα των σιταριών. Βέβαια οι γεωργικές εργασίες συνεχίζονταν ως το Φθινόπωρο εξ ου και το λαϊκό απόφθεγμα: «Από το θέρος ως τις ελιές δεν απολείπουν οι δουλειές».

Από τις γιορτές και τα έθιμα του Ιουνίου ξεχωρίζει η μέρα του **Αι-Γιάννη του Κλήδονα**, γενέθλιο του Ιωάννη του Προδρόμου, στις 24 Ιουνίου. Τη μέρα αυτή σε πολλές περιοχές, ακολουθώντας ένα πανάρχαιο έθιμο, ανάβουν φωτιές στους δρόμους και πηδάνε πάνω απ’ αυτές λέγοντας: «Αφήνω το κακό και πάω στο καλό».

Τη μέρα αυτή τηρείται και το έθιμο του Κλήδονα: Ένα αγόρι ή κορίτσι, χωρίς να μιλήσει καθόλου, φέρνει από τη βρύση το «αμίλητο νερό» και το αδειάζει σε ένα κιούπι. Νέοι και νέες που έχουν μαζευτεί, ρίχνουν στο αγγείο το ριζακάρι τους: δηλ. ένα δαχτυλίδι, σκουλαρίκι, κουμπί ή ό,τι άλλο θέλουν. Ύστερα σκεπάζουν το κιούπι με ένα κόκκινο πανί, το κλειδώνουν και το αφήνουν έξω τη νύχτα, για να αστρονομιστεί, επειδή θεωρείται ότι τα άστρα θα επιδράσουν πάνω στον κλήδονα και θα του δώσουν μαντική δύναμη. Το άνοιγμα του κλήδονα γίνεται το πρωί «βγαίνοντας ο ήλιος». Όποιος ξεκλειδώσει τον κλήδονα δίνει το κόκκινο πανί σε ένα μικρό παιδί που το βάζει στο κεφάλι του και αρχίζει να βγάζει από το αγγείο ένα-ένα τα αντικείμενα σε τυχαία σειρά. Οι νιές και οι νιοί παίρνουν το ριζακάρι τους και φεύγουν για το σπίτι προσέχοντας στο δρόμο για ποιο όνομα θα πρωτακούσουν, γιατί θεωρείται ότι σχετίζεται με την τύχη τους.

Ιούλιος

Ο Ιούλιος ονομάζεται και *Αλωνάρης* ή *Αλωνιστής* αφού στον μήνα αυτό γίνεται το αλώνισμα των δημητριακών. «Που μοχθάει τον Χειμώνα, χαιρείται τον Αλωνάρη». Παλαιότερα, όταν δεν υπήρχαν οι σύγχρονες μηχανές, οι γεωργοί μας χρησιμοποιούσαν το «αλώνι». Στο χωριό μας υπήρχαν στον απάνω μαχαλά τρία αλώνια (Στα παν’ αλώνια) και περισσότερα στο Νοκολό (πάνω και κάτω έλατος). Το αλώνι είχε σχήμα κυκλικό και στο κέντρο του είχε ένα ξύλινο δοκάρι γύρω από το οποίο έτρεχαν τα ζώα (γελάδες συνήθως) ζεμένα το ένα δίπλα στο άλλο και γυρνούσαν γύρω από το κεντρικό στύλο ποδοπατώντας τα στάχυα. Ύστερα, με ένα *δικράνι* ξεκινούσε το *λίχνισμα*. Η διαδικασία δηλαδή που ξεχώριζε τον καρπό από το άχυρο με την βοήθεια του ανέμου.

Ο Ιούλιος έχει πολλές γιορτές με πρώτη των **Αγίων Αναργύρων** αφιερωμένη στους αφιλοκερδείς γιατρούς Κοσμά και Δαμιανό. Ακολουθεί η αγία που διώχνει την κατάθλιψη, η **Αγία Μεγαλομάρτυς Κυριακή**, στις 7 Ιουλίου. Είναι μέρα χαράς και πανηγυριού για το χωριό μας γιατί γιορτάζει η κεντρική εκκλησία μας στο Νέο Μικρό Χωριό. Στις 17 του μήνα γιορτάζεται η μνήμη της **Αγίας Μαρίας** η οποία αναζωογονεί καχεκτι-

κά παιδιά και κάθε χρόνο γίνεται λειτουργία στη γραφική ομώνυμη εκκλησία του χωριού μας, στους πρόποδες του Νοκολού. Και έρχεται **τ' Άη-Λιος**, του προφήτη που διαφεντεύει τους ανέμους. Αν και γιορτάζεται στην καρδιά του καλοκαιριού, στις 20 Ιουλίου, η λαϊκή σοφία λέει: «Από τ' Άη-Λιος ο καιρός γυρίζει αλλιώς».

Και οι γιορτές συνεχίζονται με την οσιομάρτυρα **Αγία Παρασκευή** που σύμφωνα με την παράδοση θεραπεύει τα μάτια και της οποίας η μνήμη εορτάζεται στις 26 του μήνα. Αμέσως μετά, στις 27 του μήνα είναι η γιορτή του **Αγίου Παντελεήμονα**, του ιατρού των ψυχών, προστάτη των αναπήρων αλλά και των αρτοποιών.

Αύγουστος

Αύγουστος ή “Καλός Μήνας” (λόγω της αφθονίας των καρπών), αλλά και ο μήνας που, με τα γνωστά μελήματα του, δεν μας αφήνει να ξεχάσουμε το λαϊκό απόφθεγμα: «από Μάρτη καλοκαίρι, κι από Αύγουστο χειμώνας!»

Πλούσιος σε μπερεκέτια ο Αύγουστος. Σταφύλια, ροδάκινα, πεπόνια, καρπούζια, σύκα, κορόμηλα, αχλάδια, ντομάτες, αγγούρια και κάθε λογής κηπευτικά: «Τ' Άι Λιός με το μαντήλι, του Σωτήρος με κοφίν» έλεγαν παλιά.

Γεμάτος γιορτές και πανηγύρια ο Αύγουστος. Ξεκινάει με την **αυγουσιάτικη πανσέληνο**, το ομορφότερο ολόγιομο φεγγάρι που φέτος πέφτει στις 3 του μήνα.

Ακολουθεί, στις 6 Αυγούστου η γιορτή της **Μεταμόρφωσης του Σωτήρος**, μία από τις δώδεκα δεσποτικές εορτές της Ορθοδοξίας. Γι' αυτό, άλλωστε, παρ' όλη την νηστεία του δεκαπενταύγουστου, αυτή την ημέρα επιτρέπεται το ψάρι. Για το χωριό μας είναι μέρα γιορτής. Τιμάται η κεντρική εκκλησία του Παλιού Μικρού Χωριού και γίνεται και το ετήσιο πανηγύρι.

Κι έρχεται ο δεκαπενταύγουστος, η **Κοίμηση της Θεοτόκου**, το Πάσχα του καλοκαιριού, όπως λέγεται. Γιορτές και πανηγύρια παντού. Στο χωριό μας γιορτάζει το γραφικό εκκλησάκι της Παναγίας, που πλημμυρίζει από χωριανούς και ξένους. Και ακολουθούν τα **εννιάμερα της Παναγίας**, στις 23 του μήνα. Τη μέρα αυτή γιορτάζει η **Παναγία η Προυσιώτισσα**, η Κυρά της Ρούμελης. Πλήθος προσκυνητών συρρέει στο ιστορικό και γραφικό μοναστήρι της Ευρυτανίας. Παλαιότερα τη μέρα αυτή γινόταν και το πανηγύρι στο Γαύρο, που συγκέντρωνε πολύ κόσμο από τη γύρω περιοχή και όχι μόνο, αφού βρισκόταν στο δρόμο για τον Προυσό.

Στις 27 του μήνα είναι του **Αγίου Φανουρίου** ενώ στις 29 Αυγούστου **τ' Άι-Γιαννιού**, που τιμάται η **Αποτομή της Τιμίας Κεφαλής Ιωάννη του Προδρόμου**. Στο χωριό μας μέχρι σήμερα γίνεται λειτουργία στον Ι.Ν. του Άι-Γιάννη του Προδρόμου. Τη μέρα αυτή και μέχρι το 1956, γινόταν και το ετήσιο πανηγύρι του χωριού μας. Τ' Άι-Γιαννιού ήταν και είναι μέρα νηστείας.. Έτσι οι νοικοκυρές ετοίμαζαν ποικιλίες από λαδερά φαγητά, όπως μελιτζάνες ιμάμ, γεμιστά, γίγαντες στο φούρνο, πίτες κ.ά. για να περιποιηθούν φίλους, συγγενείς αλλά και ξένους που έρχονταν για το πανηγύρι.

Χωριανά και άλλα

Το Νέο Δ.Σ. της Αδελφότητας Μικροχωριτών

Η Αδελφότητα Μικροχωριτών πραγματοποίησε την Γενική της Συνέλευση στις 8/12/2019 στην φιλόξενη εταιρεία "Tecno Pneumatic" των αδελφών Κώστα και Χρήστου Τριανταφύλλη. Συζητήθηκαν ποικίλα θέματα που αφορούν την Αδελφότητα και το χωριό μας και ακολούθησαν οι σχετικές αρχαιρεσίες για την ανάδειξη νέου Διοικητικού Συμβουλίου. Σε συνεδρίαση των εκλεγέντων μελών που ακολούθησε, το σώμα του νέου Δ.Σ. συγκροτήθηκε ως εξής:

- Αθανάσιος Παπαθανασίου, Πρόεδρος
- Σπυρίδων Κρίκος, Αντιπρόεδρος
- Κυριακή Αϊβαλιώτου, Γενική Γραμματέας
- Κωνσταντίνα Μώρου, Ταμίας
- Δέσποινα Γιουρνά-Βουγά, Ειδική Γραμματέας
- Γιάννος Γεωργίου και Νίκος Π. Κυρίτσης, Σύμβουλοι

Τα μέλη του Νέου Διοικητικού Συμβουλίου είναι νέοι άνθρωποι με ενθουσιασμό και ζήλο να εργασθούν για το καλό της γενέτειρας. Η εκλογή τους είναι ένα αισιόδοξο μήνυμα για την συνέχιση της ιστορικής πορείας της Αδελφότητας Μικροχωριτών, που για σχεδόν εβδομήντα χρόνια τώρα αγωνίζεται για την ανάπτυξη και προβολή του Μικρού Χωριού Ευρυτανίας.

Με την ευκαιρία αυτή να θυμίσουμε ότι η Αδελφότητα Μικροχωριτών είναι εγγεγραμμένη στο Μητρώο Πολιτιστικών Φορέων του Υπουργείου Πολιτισμού από 29/7/2010 με Α.Μ.1291.

Ευρυτάνες της εβδομάδας

Η εφ. Ευρυτανικός Παλμός (17/7/2019), στη στήλη της "Ευρυτάνες της εβδομάδας" παρουσίαζε το καινούργιο κοσμικό εστιατόριο του χωριού μας **«Στην ... Πόλη»** και τους πρωταγωνιστές του, την οικογένεια Γιάννη Αρώνη. Το άρθρο εγκωμιάζει, τόσο τη ζεστή οικογενειακή ατμόσφαιρα που απολαμβάνει κανείς στο κατάστημα, όσο και τα πεντανόστιμα εδέσματά του, που συνταιριάζουν παράδοση με πρωτοτυπία.

Η διπλωματούχος σεφ της επιχείρησης, Μαριάνθη (Άρια) Αρώνη, μεταξύ άλλων, δήλωσε στην εφημερίδα: «Το όραμά μας σαν οικογένεια ήταν να δημιουργήσουμε έναν ξεχωριστό χώρο εστίασης στο Παλιό Μικρό Χωριό και να δώσουμε έτσι ένα λόγο στον τουρίστα ή στον Καρπενησιώτη να επισκέπτεται το χωριό μας... Είναι ένας αγώνας, μια προσπάθεια, για να μπορέσουμε να κάνουμε τον κάθε πελάτη μας να νοιώσει μοναδικός και να γευτεί τα τοπικά προϊόντα, που είναι εξαιρετικά, διαφορετικά μαγειρεμένα... Θεωρώ ότι πάντα είμαστε σε εγρήγορση, ώστε να μην έχουμε ένα μενού που να κουράζει τον πελάτη, αλλά ένα που να συμπληρώνεται με νέες ιδέες και προτάσεις βασιζόμενες πάντα πάνω στην Ελληνική Μεσογειακή κουζίνα».

Μικροχωρίτης στη 15^η Έκθεση HERECO

Από τη στήλη "Ο Ευρυτανός της εβδομάδας" της εφ. Ευρυτανικός Παλμός (12/2/2020), πληροφορούμαστε ότι το Εμπορικό Επιμελητήριο Ευρυτανίας επέλεξε τον συγχωριανό μας σεφ **Μάριο Θ. Μπούρα** να συμμετάσχει στην πανελλήνια έκθεση Hereco, μία από τις μεγαλύτερες εκθέσεις της τουριστικής βιομηχανίας. Η έκθεση πραγματοποιήθηκε στην Αθήνα από τις 7 ως τις 10 Φεβρουαρίου 2020.

Στην έκθεση αυτή συμμετείχε για πρώτη φορά η Περιφέρεια Στερεάς Ελλάδος με τιμώμενη την Περιφερειακή Ενότητα Ευρυτανίας.

Ο Μάριος που ετοίμασε για την έκθεση νόστιμα τοπικά εδέσματα, λέει σχετικά: «...επιμελήθηκα κάποιες παρασκευές με σκοπό να αναδείξουμε τα τοπικά μας προϊόντα... Ήταν μια πολύ όμορφη εμπειρία και με χαρά διαπίστωσα την μεγάλη απήχηση που είχαν τα ευρυτανικά προϊόντα στους επισκέπτες της έκθεσης...» και καταλήγει: «Οι επιχειρήσεις πρέπει να επενδύσουν πρωτίστως στην ποιότητα των προϊόντων που χρησιμοποιούν και να θέσουν σαν στόχο την προώθηση της παραδοσιακής τοπικής κουζίνας».

Ο "Happy Traveller" στο Μικρό Χωριό

Την Κυριακή, 16 Φεβρουαρίου 2020, στο τηλεοπτικό κανάλι "Σκάι" ο Ευτύχης Μπλέτσας, στην εκπομπή του "Happy Traveller" έδειξε το ταξίδι του στην Ευρυτανία και συγκεκριμένα στο Καρπενήσι, το Μεγάλο και Μικρό Χωριό, τις Κορυσχάδες, τον Προυσό.

Στο Χωριό μας, αφού περιδιάβηκε το Νέο Χωριό και αναφέρθηκε στην ιστορία του, έφτασε στην πλατεία του Παλιού Χωριού. Εκεί συνομήλησε με τους συγχωριανούς μας Νίκο

Λιάπη, Ηλία Σάρρα και Γιώργο Παπαθανασίου, ο οποίος του συνέστησε να επισκεφθεί και τον γραφικό μας Άη-Σώστη, πράγμα που έκανε και ενθουσιάστηκε από την ηρεμία του τοπίου και τη γραφική θέα του.

Ημερίδα στο Μουσείο του Χωριού μας

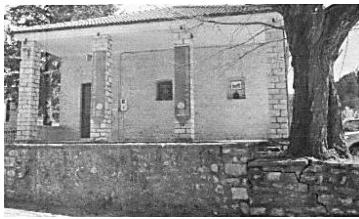
Στο πλαίσιο εορτασμού της Παγκόσμιας Ημέρας της Γυναίκας ο Δήμος Καρπενησίου πραγματοποίησε επιστημονική ημερίδα στο Ιστορικό και Λαογραφικό Μουσείο Μικρού Χωριού στις 8 Μαρτίου 2020.

Ομιλητές στην εκδήλωση ήταν η κ. Νεκταρία Χαλκιά, Ιατρός-Γυναικολόγος, με θέμα: *Εμμηνόπαυση: Συμπτώματα και Αντιμετώπιση* και ο κ. Αθανάσιος Ζήσης, Ιατρός-Νευρολόγος με θέμα: *Άνοια και Κατάθλιψη*.

Η εκδήλωση άνοιξε με χαιρετισμούς του Δημάρχου Καρπενησίου κ. Ν. Σουλιώτη και του Προέδρου της Αδελφότητας Μικροχωριτών κ. Αθ. Παπαθανασίου, και έκλεισε με τον χαιρετισμό του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καρπενησίου κ.κ. Γεωργίου.

Η ωραία και ενδιαφέρουσα αυτή εκδήλωση προσέλκυσε αρκετό κόσμο και συνοδεύτηκε από κέρασμα στον προαύλιο χώρο του Μουσείου. (Εφ. Ευρυτανικά Νέα 11-3-2020)

Επισκευές στο Χωριό μας

κατασκευή τοίχου στην αρχή του δεξιού δρόμου στο Νέο Μικρό Χωριό κ.ά.

Ο Δήμος Καρπενησίου διαθέτει ποσό 41.500 ευρώ για την αποκατάσταση βλαβών σε υποδομές χωριών της Ποταμιάς. Στο Μικρό Χωριό προβλέπονται να γίνουν τα εξής έργα: Ανακατασκευή του φθαρμένου πέτρινου τοίχου στην είσοδο του Ιστορικού και Λαογραφικού Μουσείου, τοποθέτηση κιγκλιδωμάτων στο ρέμα δίπλα από το σπίτι Ν. Παναγιώτου,

Καπνοβιομηχανία « Έθνος Γ.Α.ΚΕΡΑΝΗΣ»

Η εφ. *Ευρυτανικός Παλμός* (29/1/2020) στη στήλη: «Ο *Ευρυτάνας της εβδομάδας*», δίνει μια πλήρη περιγραφή της καπνοβιομηχανίας Κεράνη από την ίδρυσή της ως το άδοξο τέλος της. Με την ευκαιρία αυτή, τα Μικροχωρίτικα Γράμματα κάνουν μια συνοπτική αναδρομή στην πορεία της ιστορικής “Μικροχωρίτικης” **Καπνοβιομηχανίας Κεράνη**, που είχε την έδρα της στον Πειραιά, Λεωφόρος Αθηνών 39.

Ιδρύθηκε το 1926 από τον Μικροχωρίτη Γεώργιο Α. Κεράνη, ο οποίος τρία χρόνια αργότερα, το 1929, συνεταιρίστηκε με τους συγχωριανούς του Σοφοκλή Σπ. Φλέγκα και Νικόλαο Α. Κεράνη. Έτσι οι μετοχές της εταιρείας αυξήθηκαν, κατάφερε να αποκτήσει δική της στέγη, η παραγωγή τσιγάρων αυξήθηκε και το 1939 εισήχθη στο Χρηματιστήριο Αξιών Αθηνών.

Το 1948 ο Γεώργιος Κεράνης πεθαίνει σε ηλικία 45 ετών και το μερίδιό του περιέρχεται στην γυναίκα του Ευγενία, η οποία μερικά χρόνια αργότερα παντρεύεται τον συνεταιίρο της καπνοβιομηχανίας, Σοφοκλή Φλέγκα, και αποκτά μαζί του μια κόρη, την Μαρίνα.

Στη δεκαετία του 1960-1970, η βιομηχανία βρίσκεται σε περίοδο μεγάλης ακμής. Οικοδομείται νέο εξαώροφο κτίριο 29.434 τ.μ., η παραγωγή εκτοξεύεται στα ύψη με πάνω από 4.500.000 κιλά τσιγάρων ημερησίως και με απασχόληση περί τους 2.500 υπαλλήλους. Γνωστές μάρκες τσιγάρων ήταν το Έθνος, το Παλλάς, το Άρωμα κ.ά.. Αργότερα η καπνοβιομηχανία δραστηριοποιείται και στα διεθνή σήματα με την παραγωγή και στην Ελλάδα του «KENT» και του «PALL MALL».

Μετά τον θάνατο της Ευγενίας και του Σοφοκλή Φλέγκα, η βιομηχανία περιέρχεται στην κληρονόμο Μαρίνα Φλέγκα-Κυπριανίδη. Εκτός από τα τσιγάρα αποφασίζεται να ασχοληθεί η βιομηχανία, δυστυχώς αναποτελεσματικά, και με άλλους επιχειρηματικούς κλάδους (ιχθυοκαλλιέργειες “Γαλαξίδι”, εμπόριο ποτών κ.ά). Η παραγωγή τσιγάρων πέφτει κατακόρυφα. Το 1998, μέσω του Χρηματιστηρίου Αξιών Αθηνών, πωλούνται οι μετοχές της «Κεράνης Συμμετοχών ΑΕΒΕ» πλέον. Έτσι η επιχείρηση αποκτά πολυμετοχικό ιδιοκτησιακό σχήμα και τελεί υπό τον έλεγχο χρηματιστηριακής εταιρείας, η οποία, με την κατάρρευση του Χ.Α.Α., κλείνει συμπαρασύροντας και την βιομηχανία Κεράνη. Η βιομηχανία τίθεται υπό καθεστώς πτώχευσης και κλείνει οριστικά το 2006, μετά από 80 χρόνια λειτουργίας. Έκτοτε, για να καλυφθούν τα υπέρογκα και συνεχώς αυξανόμενα χρέη της εταιρείας, γίνονται συνεχείς πλειστηριασμοί που αποβαίνουν άγονοι με τελευταίο στις 25/6/2019.

Οι πρώην αποθήκες της Καπνοβιομηχανίας Κεράνη στην Λεωφόρο Θηβών 196-198 εκτάσεως 42.300 τ.μ. πωλήθηκαν στο ελληνικό Δημόσιο το 1998. Έχουν μετατραπεί σε ένα υπεσύγχρονο, επιβλητικό κτίριο, υψηλών προδιαγραφών, που στεγάζει διάφορες υπηρεσίες του Δημοσίου, όπως, πρόσφατα, του Υπουργ. Μεταναστευτικής Πολιτικής.

Διοικητής του Γηροκομείου Καρπενησίου

Ο Μικροχωρίτικης καταγωγής **Κλεομένης Κων. Λάππας** (γιαγιά του ήταν η αείμνηστη Μαργαρώ Σπ. Φλέγγα), είναι ο νέος Διοικητής του Θεραπευτηρίου Χρόνιων Παθήσεων στο Καρπενήσι. Η προστασία της υγείας του πολίτη και η κοινωνική φροντίδα, είναι θέματα άμεσα συνδεδεμένα με τα ενδιαφέροντά του, τις σπουδές και την εργασιακή του εμπειρία.

Ο κ. Λάππας είναι καθηγητής Φυσικής Αγωγής με μεταπτυχιακά διπλώματα και εξειδικεύσεις στη “Μυϊκή ενδυνάμωση”, στις “αναπτυξιακές διαταραχές παιδιών και εφήβων”, στην “Οργάνωση και Διοίκηση Αθλητικών Οργανισμών και Επιχειρήσεων” κ.ά. Είναι κάτοχος Διδακτορικού διπλώματος στην “Κοινωνιολογία του Αθλητισμού” από το Πανεπιστήμιο Semmelweis της Βουδαπέστης. Δραστηριοποιείται στο χώρο της άθλησης, είναι μέλος πολλών αθλητικών κ.ά. σωματείων, ενώ διατηρεί γυμναστήριο προσωπικής εκγύμνασης στο Καρπενήσι. Έχοντας άμεσο ενδιαφέρον για τα κοινά του τόπου, διετέλεσε δημοτικός σύμβουλος, Αντιδήμαρχος, Αναπληρωτής Δήμαρχος και Πρόεδρος του δημοτικού Συμβουλίου του Δήμου Καρπενησίου.

Διοικητής του Νοσοκομείου Καρπενησίου

Ο γιατρός **Δημήτριος Καρατσίκης**, γέννημα θρέμμα του Καρπενησίου, είναι ο νέος Διοικητής του Νοσοκομείου Καρπενησίου. Ο κ. Καρατσίκης είναι Ειδικός Παθολόγος, Διδάκτωρ της Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου Κρήτης και διευθυντής της Παθολογικής Κλινικής του Νοσοκομείου Καρπενησίου από το 1992. Διετέλεσε Πρόεδρος ιατρικών συλλόγων και νοσοκομειακών ιατρών, πρόεδρος της Πρωτοβάθμιας Υγειονομικής Επιτροπής κ.ά.

Λόγω της μακράς του πείρας στο Νοσοκομείο Καρπενησίου, γνωρίζει σε βάθος όλα τα θέματα που απασχολούν το Νοσοκομείο και η επιλογή του στη θέση του Διοικητή, αναμφίβολα ήταν η πλέον επάξια και ενδεδειγμένη.

Ο κ. Καρατσίκης δεν υπηρέτησε μόνο το ιατρικό του λειτούργημα με τον καλύτερο δυνατό τρόπο, με γνώμονα το συμφέρον του ασθενή και με ευαισθησία προς κάθε πάσχοντα συνάνθρωπο, αλλά συμμετείχε και στα κοινά του τόπου, ως Δήμαρχος Καρπενησίου, ως Πρόεδρος της Ένωσης Δήμων και Κοινοτήτων και ως πάντα παρών σε κάθε τοπικό γίγνεσθαι και σε ό,τι απασχολούσε τον τόπο.

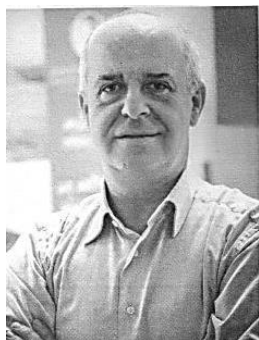
Κορονοϊός ή covid19

Το Νοσοκομείο Καρπενησίου, αμέσως μόλις ανακοινώθηκαν από το Υπουργείο Υγείας τα μέτρα για τον περιορισμό του κορονοϊού, έλαβε προληπτικά όλα τα ενδεδειγμένα μέτρα: Ετοίμασε θαλάμους, ανεξάρτητους μεταξύ τους και απομονωμένους από το υπόλοιπο νοσοκομείο, με δική τους ξεχωριστή είσοδο, για τη νοσηλεία τυχόν κρουσμάτων κορονοϊού.

Για την αντιμετώπιση ύποπτων περιστατικών εξοπλίσθηκε κατάλληλα και το ΕΚΑΒ Καρπενησίου. (Εφ. *Ευρυτανικά Νέα* 4/3/2020)

Περιφερειακή Ένωση Δήμων Στερεάς Ελλάδος

Ο Δήμαρχος Καρπενησίου **Νίκος Σουλιώτης** εκλέχτηκε Πρόεδρος της Περιφερειακής Ένωσης Δήμων Στερεάς Ελλάδος, που αποτελείται από τους Δήμους Βοιωτίας, Ευβοίας, Ευρυτανίας, Φθιώτιδας και Φωκίδος. Η εκλογή του έγινε με καθολική αποδοχή αφού έλαβε 20 ψήφους επί 20 παρισταμένων.

Μετά την εκλογή του δήλωσε: «Θέλω να πω ένα μεγάλο ευχαριστώ σε όλους τους συναδέλφους για την καθολική αποδοχή στο πρόσωπο μου. Υπόσχομαι όλοι μαζί να παλέψουμε για τα μεγάλα προβλήματα των Δήμων μας και να συνεχίσουμε με

περιφερειακή συνείδηση να διεκδικούμε ό,τι καλύτερο για τους Δήμους μας και την Περιφέρεια μας».

Άγιος Λεωνίδης Κλαυσίου.

Ο παλαιοχριστιανικός Ναός του Αγίου Λεωνίδα στο Κλαυσί με τα εντυπωσιακά ψηφιδωτά του, σύντομα θα αποκτήσει νέα μορφή. Την αρχιτεκτονική μελέτη του έργου κάλυψε η κ. Ελένη Πουρνάρα-Καρκαζή και ο αδελφός της Νίκος Πουρνάρας.

Η μελέτη προβλέπει νέα είσοδο, ανακατασκευή του κτιρίου, νέα στέγη και διαμόρφωση του εξωτερικού χώρου. Το έργο χρηματοδοτείται από την Περιφέρεια Στερεάς Ελλάδος.

Πρόσφατες ανασκαφικές έρευνες απεκάλυψαν ένα νεκροταφείο του 2^{ου} - 4^{ου} αι. μ.Χ., στους τάφους του οποίου βρέθηκαν νομίσματα, κτερίσματα και επιγραφές που αποδεικνύουν ότι ο ναός ήταν αφιερωμένος στον Άγιο Λεωνίδα και ήταν χτισμένος σε αρχαία πόλη.

Για τα πρόσφατα αρχαιολογικά ευρήματα πραγματοποιήθηκε μια πολύ επιτυχημένη εκδήλωση στο Βυζαντινό Μουσείο Αθηνών (στις 15 Δεκεμβρίου 2019), όπου έγινε εκτενής παρουσίαση της αρχιτεκτονικής του Ναού, των νέων ευρημάτων και της σημασίας τους για την Ευρυτανία. Στην εκδήλωση τιμήθηκε από την Πανευρυτανική Ένωση ο κ. Δημήτριος Φαλής για την όλη προσφορά του στην ιστορία του Κλαυσίου.

Ευρυτάνας Διοικητής του Καζίνο στο Ελληνικό

Ο Μάριο Κοντομέρκος, Πρόεδρος και Διευθύνων σύμβουλος του Ινδιάνικου κολοσσιαίου ομίλου της Αμερικής "Mohegan" (επενδυτής του Καζίνο στο Ελληνικό), κατάγεται από το Μεγάλο Χωριό Ευρυτανίας.

Αν και γεννημένος και μεγαλωμένος στην Αμερική, μιλάει πολύ καλά ελληνικά, αφού οι γονείς του, Ανδρέας και Αλίκη μαζί με τη μεγαλύτερη αδελφή του Ελισάβετ, μετανάστευσαν στην Αμερική τη δεκαετία του 1970. Όπως λέει ο ίδιος: «Η Ελλάδα ξυπνά αναμνήσεις από τα παιδικά μου χρόνια. Τότε που εγώ μαζί με τις δύο αδελφές μου επέστρεφα κάθε

καλοκαίρι στη μητέρα πατρίδα και στους παππούδες που είχαν μείνει πίσω στα χωριά τους που ήταν κοντά στο Καρπενήσι και τη Ναύπακτο».

Η επένδυση του Καζίνο στο Ελληνικό προβλέπει τη δημιουργία δύο πολυώροφων κτιρίων, συνδεδεμένων μεταξύ τους, με στόχο να στεγάσουν μεγάλο ξενοδοχείο, καζίνο, κέντρο συνάθροισης, χώρους αναψυχής κ.ά. Το "Inspire Athens", το ξενοδοχείο,

θα είναι το μεγαλύτερο κτίριο της χώρας. Η όλη επένδυση πρόκειται να απασχολήσει γύρω στους 7.000 εργαζομένους πριν και μετά την κατασκευή του.

Οδικό Δίκτυο Ευρυτανίας

Η οικονομική επιτροπή της Περιφερειακής Ενότητας Ευρυτανίας ενέκρινε το έργο της Σήμανσης-Ασφάλισης του εθνικού και επαρχιακού οδικού δικτύου Ευρυτανίας προϋπολογισμού 1.070.000 ευρώ και προχωρά στην δημοπράτησή του.

Το έργο περιλαμβάνει: Διαγράμμιση οδοστρώματος, στηθαία ασφαλείας, τοποθέτηση πινακίδων σήμανσης, τοποθέτηση καθρεπτών οδικής κυκλοφορίας, τοποθέτηση κιγκλιδωμάτων σε διάφορες θέσεις κ.ά.

Λίγο γέλιο

Ξένες γλώσσες

Ο Σήφης κι ο Μανούσος κάθονταν σε μια ραχούλα κι αγνάντευαν το πέλαο της Κρήτης. Κάποια στιγμή τους πλησιάζει ένας τουρίστας και τους λέει:

- Ντου γιου σπικ ίνγκλις; 'Οϊ, απαντούν
- Σπρέχεν ζι ντόιτς; 'Οϊ, πάλι αυτοί.
- Παρλάρε ιταλιάννα; Και πάλι: 'Οϊ, η απάντηση.
- Παρλέ βου φρανσέ; 'Οϊ.
- Πάρλα εσπανιόλ; 'Οϊ και πάλι. Φεύγει απογοητευμένος ο τουρίστας.

-Μωρέ Μανούσο, λέει ο Σήφης, εν κατέομε καμιά ξένη γλώσσα. Πρέπει να μάθουμε καμιά.

- Γιάντα, μωρέ Σήφη, ήντα να την κάμομε;
- Για να μπορούμε να συνεννοηθούμε.
- Και τούτος μωρέ, που 'ξερε πέντε γλώσσες, συνεννοήθηκε;

Ένα ευρώ

- Γιατρέ μου, το παιδί μου κατάπτε ένα ευρώ, λέτε να το πειράξει;
- Τι λέτε, κυρία μου, άλλοι έφαγαν εκατομμύρια και δεν έπαθαν τίποτε!

Γκαντέμης

Όπως είναι γνωστό στον Κωνσταντίνο Μητσοτάκη είχε δοθεί το παρατσούκλι «γκαντέμης». Ένας δημοσιογράφος ρώτησε τον υπερήλικα πλέον Μητσοτάκη πώς αισθανόταν γι' αυτό.

- "Να σας πω" απάντησε εκείνος. "Ίσως το «γκαντέμης» να έχει και κάποια βάση. Γιατί για πες τε μου, ξέρετε πολλούς 80ντάρηδες που να ζει ακόμα η πεθερά του;"

Ορφανοτροφείο

Ο φίλος μου ο Χάρης, που πέθανε προχθές άφησε ό,τι είχε και δεν είχε στο ορφανοτροφείο.

- Μπράβο, αυτό θα πει φιλανθρωπία. Και άφησε πολλά;
- Πέντε παιδιά!

Προσοχή

Καθώς κατεβάζουν τη νεκρή στον τάφο, σπάει το σχοινί, ανοίγει το φέρετρο και η νεκρή σηκώνεται. Είχε πάθει νεκροφάνεια και το τράνταγμα την επανέφερε. Μετά δυο μήνες πεθαίνει πραγματικά. Καθώς πάλι τη θάβουν, ακούγεται η φωνή του συζύγου: «Παιδιά ... προσοχή στο σχοινί!»

Μικροχωρίτες Πρόσφυγες

Ένα αναμνηστικό άλμπουμ-ημερολόγιο, που κρατούσε στην Γιελένια Γκούρα της Πολωνίας, όπου είχε βρει άσυλο μετά τον εμφύλιο πόλεμο, ο Μικροχωρίτης Γιάννης Μανίκας, μάς πληροφορεί για τη ζωή και την κίνηση των Ελλήνων πολιτικών προσφύγων στην Πολωνία κατά την περίοδο 1950-1977.

Πρώτη μέριμνα των προσφύγων ήταν να οργανωθούν σε συλλόγους με σκοπό τη σύσφιξη των δεσμών μεταξύ τους, τη διατήρηση της ελληνικής γλώσσας, της ιστορίας και των παραδόσεων της πατρίδας. Έτσι, ίδρυσαν σχολεία, που δίδασκαν την ελληνική γλώσσα και ιστορία, πραγματοποιούσαν εκδηλώσεις για να τιμήσουν τις εθνικές μας γιορτές, χορούς με ελληνικές φορεσιές, μουσικά συγκροτήματα, χορωδίες, θεατρικές παραστάσεις, κ.ά. Οργάνωναν κοινωνικές εκδηλώσεις, εκδρομές, κατασκηνώσεις για παιδιά κ.ά. Όλα γίνονταν χάρη στη φιλοπατρία και τις φιλότιμες προσπάθειες των Ελλήνων πολιτικών προσφύγων.

Οι σημειώσεις του Γιάννη Μανίκα περιλαμβάνουν, όχι μόνο τα ονόματα των δασκάλων και των επιθεωρητών των σχολείων, αλλά και πάνω από 200 ονόματα μαθητών του ελληνικού σχολείου. Αυτά ήταν παιδιά Ελλήνων προσφύγων, που είτε γεννήθηκαν στην Πολωνία ή ήταν παιδιά που πήγαν εκεί με τους γονείς τους. Ακόμη, παιδιά Σλαβομακεδόνων προσφύγων κατοίκων Ελλάδας, παιδιά από μικτά ελληνοπολωνικά αντρώγυα αλλά και παιδιά ανύπαντρων γονέων. Τα παιδιά αυτά συνέχιζαν σπουδές σε μέσες επαγγελματικές σχολές, σε παιδαγωγικές ακαδημίες, πανεπιστήμια, πολυτεχνεία κ.λπ.

Αριστερά: Σε θεατρική εκδήλωση ο Γ. Μανίκας εκφωνεί τον πανηγυρικό της ημέρας, δίπλα του κάθεται αντιπροσωπεία της Υπηρεσίας Εσωτερικών Υποθέσεων της Γιελένια Γκούρα.

Δεξιά: Μαθήτριες τραγουδούν σε πατριωτικές εκδηλώσεις.

Αν και προσαρμόστηκαν, αναγκαστικά, στον νέο τρόπο ζωής και δουλειάς, ζούσαν με τη σκέψη και την καρδιά τους στην πατρίδα Ελλάδα. Η ιστορία, τα ήθη και έθιμα, ο κόσμος και ο τόπος της γενέτειρας Ελλάδας ήταν κυρίαρχα στην καθημερινότητά τους, όπως μαρτυρεί και το ακόλουθο ποίημα του Γιάννη Μανίκα:

ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΟΥ

Τι κι αν στα ξένα ζω πατρίδα μου γλυκιά, τι κι αν μακριά απ' το γίγαντα λαό σου, η σκέψη μου, η ψυχή μου κοντά σου φτερουγά και πάντα λαχταρώ το λυτρωμό σου.

Τι κι αν ξένοι σε χτυπούν με προστυχιά, τι κι αν προδότες λαχταρούνε το χαμό σου.

Τι κι αν κρυμμένοι μες' τη φτέρη σαν οχιά, ματοβαμμένο ξετυλάν το σάβανό σου.
Σε βλέπω απ' τη στάχτη ν' ανασταίνεσαι ξανά
και μες' το μνήμα σου να πέφτουν οι οχτροί σου,
ο χείμαρρος ορμητικός στο πίσω δεν γυρνά ούτε ποτέ θα σβήσει η πνοή σου.

Ένας λαός ολάκερος στο δρόμο του τραβά με μάτια καρφωμένα στ' άγιο τέρμα,
για σε λαμπρότατος ο ήλιος σου φωτά και των τυράννων σου τραβάει για το γκρεμό.

Πόσο περήφανη θα νιώθει την καρδιά και την τιμή του θα την βλέπει στην τιμή σου,
μας όπου σταγόνα τη φωτιά τον γέννησε η μητέρα η δική σου.

Δικό σου πολεμόθρευτο είμαι κι εγώ, κι όσα πολύτιμα σε σένα τα' χω ταγμένα
και αν μακριά σου ζω, πατρίδα ξακουστή, μέσα μου ζεις και ζω μόνο για σένα.

➤ Το άλμπουμ του Γιάννη Μανίκα βρίσκεται στο Ιστορικό και Λαογραφικό Μουσείο του Χωριού μας.

Μακριά κι αγαπημένοι

Γράφει ο Γιώργος Τσατσαράγκος

Λέμε, πως συμπάσχουμε με τους πρόσφυγες, πως πονάμε για τα προσφυγόπουλα που πνίγονται στο Αιγαίο, τη Μεσόγειο και όπου αλλού...
Λέμε, πως συμπονάμε απόλυτα τους ξεριζωμένους, τα εκατομμύρια θύματα των εμπόλεμων περιοχών...
Λέμε, πως αγανακτούμε και αναθεματίζουμε τους υπαίτιους για τις αναρίθμητες τραγωδίες, τις μεγάλες δυνάμεις με τις μικρόψυχες ηγεσίες...
Ίσως και να δακρύζουμε, βλέποντας μανάδες να οδύρονται σφιχταγκαλιάζοντας τα νεκρά παιδιά τους, πνιγμένα ή συμπαραλασμένα από τις οβίδες και τις νάρκες...
Συμπαθούμε τους πρόσφυγες, κατανοούμε τους μετανάστες.
Δεν ξεχνάμε πως οι Έλληνες της διασποράς είναι περισσότεροι από μας τους Ελλαδίτες... Ως εκεί όμως... Η συμπόνοια μας επιδερμική... Μακριά οι «άπιστοι» από τα σπίτια μας, τα χωριά μας, τον τόπο μας.
Όλοι αυτοί είναι μιάσματα, κλέφτες, βιαστές και φονιάδες...
Θολώνουν τον πολιτισμό μας, διαβρώνουν την κουλτούρα μας!..
Μόνο οι τουρίστες είναι καλοί και άγιοι... Γι' αυτό και ευπρόσδεκτοι... Αν αυτό δεν είναι ρατσισμός και ξενοφοβία, τι είναι;
Διερωτώμαι: Μήπως είμαστε υποκριτές; Μήπως τα δάκρυα μας είναι κροκοδείλια; Κατανώ την αγωνία και τους φόβους πολλών συμπατριωτών μου. Πολύ φοβάμαι όμως, ότι η γενίκευση και η απολυτότητα μάς αδικούν ως Ευρυτάνες..

**Αν δεν έχετε ανανεώσει τη συνδρομή σας, θυμηθείτε ότι:
Η ετήσια συνδρομή σας είναι το μοναδικό έσοδο της Αδελφότητας και η δική
σας συμβολή
στην προσπάθεια ανάδειξης του χωριού μας**

Μην στέλνετε χρήματα μέσα σε επιστολές. Για διευκόλυνση, προτιμάτε μια ταχυδρομική επιταγή στο όνομα του μέλους του Δ. Σ., στο οποίο την στέλνετε.

Το Πανηγύρι

Ο αυγουστιάτικος ήλιος το απομεσήμερο έκαιγε παρά το υψόμετρο. Ίσως να γινόταν πιο αισθητός ακριβώς λόγω των 750 μέτρων που μας χώριζαν από την επιφάνεια της θάλασσας.

Καθόμασταν κάτω από τον τεράστιο πλάτανο και ρουφούσαμε αποχαυνωμένοι μετά το φαγητό τη δροσιά. Ακριβώς πίσω μας καμιά δεκαριά τεράστιες βρύσες έβγαζαν αδιάκοπα, πρωί βράδυ, άπειρες ποσότητες πεντακάθολου κρυστάλλινου νερού που ερχόταν από την πηγή στο κεφαλάρι.

Ήταν το Μικρό Χωριό. Μικρό, πάμφτωχο, αλλά και τραυματισμένο βαριά από μια φοβερή κατολίσθηση, που πριν μερικά χρόνια, ένα βροχερό χειμωνιάτικο πρωινό, το χτύπησε ανελέητα συμπαρασύροντας και τις ζώες δεκατριών κατοίκων του, σχε-

δόν του ενός τρίτου από όσους μόνιμα ζούσαν εκεί το χειμώνα. Ήταν το χωριό που γεννήθηκε και μεγάλωσε η μάνα μου. Την ύπαρξή του την πληροφορήθηκα στα τέλη της δεκαετίας του πενήντα, τότε που για πρώτη φορά γνώρισα και τους άλλους συγγενείς μου, το σόι της μάνας μου. Από τότε οι διακοπές στο Μικρό Χωριό έγιναν παράδοση. Κάθε χρόνο, τις πρώτες μέρες του Αυγούστου έπαιρνα το δρόμο το γνωστό. Στην αρχή με συνοδεία, αργότερα όμως μόνος μου. Αυτή η παράδοση διακόπηκε για μερικά χρόνια όταν έγινε η κατολίσθηση, αλλά συνεχίστηκε μετά.

Κάθε χρόνο, όπως στα περισσότερα χωριά, στα μέσα του Αυγούστου είχαμε και το πανηγύρι. Μαζευόταν πολύς κόσμος. Πολλοί Μικροχωρίτες έρχονταν από την Αθήνα ειδικά γι' αυτό. Έρχονταν όμως και κάτοικοι γειτονικών χωριών, ακόμη και Καρπενησιώτες ή και παραθεριστές. Το κυριότερο στο πανηγύρι ήταν βέβαια το γλέντι, που άρχιζε το απόγευμα και τέλειωνε το πρωί. Είχε ορχήστρα με κλαρίνα βιολιά και νταούλια. Ο χορός συνεχιζόταν ώρες ατέλειωτες και το κρασί κι η μπύρα έρεαν σε ποσότητες μεγαλύτερες από το νερό που ανάβλυζε από τις βρύσες της πλατείας. Ήταν γιορτή για όλους, αλλά κυρίως για μας, τα παιδιά και τους νέους.

Έτσι και κείνη την χρονιά, στην οποία ξεκίνησε η αφήγησή μας. Το πανηγύρι πλησίαζε κι όλοι μας ζούσαμε με τη γλυκιά προσμονή του. Είχαμε μεγαλώσει αρκετά πια. Κάποιοι από εμάς έγιναν φοιτητές. Αλλά η παράδοση συνεχιζόταν. Είχαμε μαζευτεί και πάλι στο χωριό και περιμέναμε ξανά το πανηγύρι. Κάναμε σχέδια για τη βραδιά του μεγάλου γλεντιού.

- Θα 'ρθει κι η Αναστασία με τη Πόλυ από το Καρπενήσι, είπε ο Κώστας.

Ανασήκωσα το κεφάλι μου και τον κοίταξα παραξενεμένος. Τι του 'ρθε πάλι. Ήθελε να με πειράξει;

Τα δυο κορίτσια ήταν από τη Θεσσαλονίκη. Λίγο μεγαλύτερες από μας. Είχαν μείνει πριν μερικές μέρες για λίγο στο χωριό και τις γνωρίσαμε όλοι. Συμμετείχαν στις βραδινές μαζώξεις μας που αντικατέστησαν τα περισσότερα παιχνίδια, γιατί είχαμε λίγο σοβαρέψει. Ήταν όπως πάντα, είτε στο Νικολό, είτε στο προαύλιο της εκκλησίας. Τώρα πια δεν ήταν όλα τόσο αθώα. Κάποιοι από εμάς κοίταζαν λίγο περισσότερο μερικές κοπέλες. Αλλά και τα κορίτσια είχαν τις προτιμήσεις τους. Βέβαια τίποτε δεν ξέφευγε από τα όρια της παρέας. Είμαι όμως σε θέση να γνωρίζω ότι εκεί στήθηκαν οι βάσεις για κάποιες οικογένειες που δημιουργήθηκαν πολύ αργότερα.

Η Αναστασία κι η Πόλυ προκάλεσαν το ενδιαφέρον όλων μας. Πιο μεγάλες, πιο ώριμες, πιο καλοντυμένες και, όπως μας άφησαν να καταλάβουμε, πιο ελεύθερες.

Όπως είναι κατανοητό πολλοί προσπάθησαν να τις προσεγγίσουν λίγο περισσότερο, ιδιαίτερα ο Αρμάνδος που σπούδαζε κάμποσα χρόνια Ιατρική στην Ιταλία. Παρά το γεγονός ότι το τέλος των σπουδών του ήταν πολύ απροσδιόριστο τον ζηλεύαμε λίγο, γιατί ήταν ο πιο κοσμογυρισμένος από όλους μας και γιατί συνέχεια διηγιόταν περιπέτειες, που ένας θεός ξέρει αν και πόσες από αυτές ήταν πραγματικές. Μας άρεσε όμως να τις ακούμε.

Η Αναστασία κι η Πόλυ αντιστάθηκαν σε όλες τις πλευροκοπήσεις, αλλά την τελευταία μέρα βρέθηκα μόνος μου με την Πόλυ. Και κει τη φίλησα! Κι όχι μόνο! Έχωσα και για λίγα δευτερόλεπτα το χέρι μου στον κόρφο της!!! Δεν αποτραβήχτηκε. Την άκουσα να βαριανασαίνει. Το πίεσε πάνω της με δύναμη. Το ζεστό στήθος της σπαρτάρησε για λίγο στη φούχτα μου. Ύστερα έπιασε το χέρι μου με τι δικό της και το έβγαλε. Όχι απότομα. Όχι με απέχθεια, αλλά απαλά. Ξαναφιληθήκαμε κι ύστερα χωρίσαμε σιωπηλά. Εκείνη πήρε δυο ανά-

σες κι ήρεμη, λες και δεν είχε συμβεί τίποτε, απομακρύνθηκε. Εγώ έμεινα αποσβολωμένος στη θέση μου, κατακόκκινος από τη ντροπή και την έξαψη.

Δε το 'πα σε κανέναν. Μόνο στον Κώστα. Κι από τότε έπαχνα ευκαιρία να ξαναδώ τις δυο κοπέλες. Πήγα μάλιστα και στο Καρπενήσι που ήξερα ότι έμεναν όλο το καλοκαίρι, αλλά μάταια. Και να τώρα που ο Κώστας μας ανακοίνωσε πως θα έρθουν στο πανηγύρι.

- Πού το έμαθες; Τον ρώτησα προσπαθώντας να φανώ όσο πιο ατάραχος γίνεται.

- Η Φώταινα, η θεια τους, μου το 'πε.

Ναι, εκεί έμεναν τις λιγοστές μέρες που πέρασαν στο χωριό. Επομένως έπρεπε να ετοιμαστώ όσο καλύτερα γίνεται για τη συνάντηση με την Πόλυ. Όμως υπήρχε ένα μικρό πρόβλημα. Τα λεφτά που μου είχαν δώσει οι θείες από τον Αλμυρό, μαζί και το χαρτζιλίκι της γιαγιάς της Φρόσως, τελείωναν. Πώς θα τα έβγαζα πέρα στο πανηγύρι; Υπήρχε πιθανότητα μέχρι τότε να είμαι τελειώς άφραγκος. Και τότε πώς θα είχα τα κότσια να εμφανιστώ στις κοπέλες; Τι σόι άντρας θα ήμουν; Ένωσα απελπισία. Δεν μπορούσα να κάνω τίποτε. Έμεναν όλες κι όλες δυο μέρες και δεν μπορούσα να σκεφτώ λύση. Ακόμα κι αν έκοβα τους καφέδες θα μου έμεναν λίγες δραχμές, λιγότερες από την τιμή μιας μπύρας. Κάτι έπρεπε να κάνω.

Όσο κι αν προσπάθησα να φέρω την κουβέντα στο πρόβλημά μου δεν τα κατάφερα. Κανείς άλλος δεν αντιδρούσε. Οι ώρες περνούσαν και λύση δεν φαινόταν. Σουρούπωσε. Είχαμε ξεκινήσει τη βόλτα μας για το λόφο που τον έλεγαν Νικολό, όταν ακούσαμε την καμπάνα να χτυπάει μακρόσυρτα πένθιμα. Ανατριχιάσαμε, μιας και εκείνη τη στιγμή περνούσαμε δίπλα από το εγκαταλειμμένο οστεοφυλάκιο. Κάποιες φορές, χωρίς να συναισθανόμαστε, όπως και κάθε νέος, το νόημα του θανάτου, το είχαμε χρησιμοποιήσει για μακάβρια αστεία, παίρνοντας νεκροκεφαλές και φωτίζοντάς τες στο σκοτάδι για να τρομάξουμε τους άλλους, ιδιαίτερα τα κορίτσια.

Σήμερα όμως ο ήχος της καμπάνας έκραζε «θάνατος» κι εμείς περνούσαμε δίπλα απ' τα υπολείμματα του θανάτου. Ένοιωσα για μια φευγαλέα στιγμή φόβο, αλλά γρήγορα συνήλθα και συνέχισα το δρόμο και τ' αστεία.

Όταν μετά από κάμποση ώρα επιστρέψαμε στην πλατεία μας έκανε εντύπωση η ένταση που επικρατούσε. Κάμποσοι ντόπιοι μαζεμένοι στο καφενείο συζητούσαν έντονα, χειρονομούσαν, ενώ ο καφετζής τους κοιτούσε περιλύπος.

Τα νέα ήταν συνταρακτικά. Το ότι πέθανε η κυρά Βούλα δεν παραξένεψε κανέναν. Από μέρες την περίμεναν. Ήταν και μεγάλη. Κοντά 86. Άλλος ήταν το πρόβλημα. Ο νεκροθάφτης. Είχε αρρωστήσει κι ήταν στο νοσοκομείο της Λαμίας. Είχε μηνύσει ότι θα γύριζε σε τρεις μέρες, την επαύριο του πανηγυριού. Έτσι αν η κηδεία δεν γινόταν την επόμενη μέρα έπρεπε να ματαιωθεί το πανηγύρι. Δεν μπορούσαμε να διασκεδάσουμε κι η νεκρή άταφη να μας στοιχειώνει. Κάποιοι έριξαν την ιδέα να σκάσουν τον τάφο οι υπόλοιποι κάτοικοι του χωριού. Αλλά όταν έφτασε η ώρα της επιλογής του ερασιτέχνη νεκροθάφτη δεν συμφώνησε ούτε ένας. Βλέπετε οι προκαταλήψεις ήταν πολύ ισχυρές. Έτσι και πέρασε η βραδιά, χωρίς να βρεθεί λύση. Μας έμεναν ακόμη λίγες ώρες για να λύσουμε το πρόβλημα.

Στο κρεβάτι μου στριφογύριζα. Έξω φύσαγε. Ο ήχος του νερού που έτρεχε από τις βρύσες της πλατείας ανακατευόταν με το απειλητικό θρόισμα του ελατόδασους. Το άγχος με έπνιγε. Όχι μόνο δεν είχα λεφτά. Αλλά δεν θα γινόταν και το πανηγύρι! Πάνε τα όνειρα που έκανα για να ξαναδώ την Πόλυ. Ένωσα ένα μούδιασμα στα χείλη από την ανάμνηση των φιλιών, ενώ το χέρι μου άρχισε να καίει καθώς ένωθε ξανά και ξανά, όπως πολλές βραδιές τώρα, τον αφράτο ζεστό κόρφο. Αποκοιμήθηκα. Χωρίς να μπορώ να καθησυχάσω την αγωνία μου. Χωρίς να μπορέσω να φανταστώ πως είναι δυνατόν να περάσει το καλοκαίρι στο χωριό χωρίς πανηγύρι.

Το πρωί ήμασταν όλοι κατσοφιασμένοι. Κατά πως φαίνεται για όλους η νύχτα ήταν ανήσυχη. Καθίσαμε στο πεζούλι της αυλής της εκκλησίας αμίλητοι. Κανένας δεν είχε όρεξη για βόλτα. Ούτε ακόμη και για να φάμε καρύδια, που φρέσκα τρυφερά ήταν το αγαπημένο μας έδεσμα κι ας μαύριζαν για μέρες τα δάχτυλά μας από το άγγιγμα της φλούδας τους.

Θα 'χε περάσει καμιά ώρα, όταν παρουσιάστηκε κι ο Θανάσης. Γελαστός όπως πάντα, έτσι που νόμιζες ότι θα κάνει κάποιο από τα ακροβατικά που συνήθιζε. Τον λέγαμε παιδί λάστιχο, μιας και κατάφερνε και με τα δυο του πόδια να αγγίζει ταυτόχρονα τα αυτιά του, μεταμορφωνόμενος σε μια ιδιόμορφη μπάλα και πολλά άλλα.

- Τι γίνεται Θανάση; Ρώτησε ο Γιώργης. Γιατί τόσο χαζοχαρούμενος;

- Εσείς γιατί κατσοφιάσατε; Τρέχει τίποτε;

- Δεν το 'μαθες για την κυρά Βούλα;

- Όλα τα ξέρω.

- Ε καλά, δεν σε πειράζει που δε θα γίνει το πανηγύρι;
 - Ποιος τότε ότι δεν θα γίνει;
 - Αφού δεν μπορούν να τη θάψουν πως είναι δυνατόν να γίνει;
 - Άντε ρε, δεν βρήκατε καμιά λύση; Εμένα περιμένετε;
 Όλοι ζωντάνεψαν.
 - Τι θα γίνει Θανάση;
 - Απλό. Θα σκάψουμε τον τάφο εμείς.
 - Μα τι λες, τρελάθηκες; Εδώ δεν πάνε οι μεγάλοι, θα πάμε εμείς;
 - Και τι έγινε που δεν πάνε; Εμείς μπορούμε. Δεν είναι δα και τίποτε. Μια τρύπα στο χώμα θα κάνουμε και τέρμα. Δεν χρειάζεται να 'μαστε εκεί ούτε την ώρα της κηδείας. Θα τη σκεπάσουν οι δικοί της. Τα ρώτησα όλα. Είπαν ότι θα δώσουν και δυο κατοστάρικα σ' όποιον ανοίξει τον τάφο.
 Όλοι σώπασαν.
 - Ωραία, ποιος όμως θα το κάνει;
 Η ερώτηση αιωρήθηκε για λίγο στον αέρα. Κάποιοι άρχισαν να κοιτάζουν προσεχτικά τα παπούτσια τους.. Δυο απομακρύνθηκαν χωρίς να πουν κουβέντα.
 - Εγώ δεν πάω με τίποτε, είπε ο Πέτρος.
 - Θα σκάψω εγώ σίγουρα, πετάχτηκε ο Θανάσης. Και το πανηγύρι πρέπει να γίνει και τα χρήματα μου χρειάζονται. Το 'πα και στους συγγενείς.
 Σκέφτηκα λίγο. Το ποσό ήταν πολύ μεγάλο για την εποχή και τις ανάγκες μας. Το πρόβλημά μου είχε λυθεί...
 - Κι εγώ, πετάχτηκα. Ναι, πρέπει να γίνει το πανηγύρι.
 Ντρεπόμενοι να πω ότι μου χρειάζονται και τα λεφτά. Εξάλλου και τι θα άλλαζε; Έτσι κι αλλιώς όλοι μάς κοίταζαν λες κι ήμασταν περίπου λεπροί. Όχι όμως κι ο ξάδερφός μου ο Κώστας.
 - Άντε, αφού το αποφασίσατε θα βοηθήσω, είπε. Δεν θα σκάψω. Ούτε θέλω λεφτά. Θα σας δείξω όμως τον τάφο του παππούλη μου. Τον έθαψαν πριν δέκα χρόνια και παρόλο που τον τάφο δεν τον φροντίζουν ξέρω πού είναι. Έτσι θα σας έρθει πιο εύκολο να σκάψετε.
 Συμφωνήσαμε. Ο Θανάσης ήξερε μάλιστα πού έκρυβε τα εργαλεία του ο νεκροθάφτης. Έτσι ξεκινήσαμε οι τρεις μας, ο Θανάσης, εγώ κι ο Κώστας για το νεκροταφείο. Από μια κρύπτη στο οστεοφυλάκιο πήραμε τον κασμά και το φτυάρι. Ο ήλιος είχε αρχίσει ν' ανεβαίνει. Ακόμη όμως δεν είχε ζεστάνει για τα καλά. Ο Κώστας στριφογύρισε λίγο ανάμεσα στα μνήματα κι ύστερα σταμάτησε.
 - Εδώ σκάψτε, εδώ ήταν θαμμένος ο παππούλης μου.
 Εκεί που έδειχνε δεν φαινόταν κανένα μνήμα. Με το πρώτο χτύπημα του κασμά όμως φάνηκε ότι το χώμα είναι αφράτο. Σε λίγο είχαμε βγάλει αρκετό χώμα. Και κάπου εκεί παγώσαμε. Το επόμενο χτύπημα της σκαπάνης έφερε στην επιφάνεια οστά! Σταματήσαμε αποσβολωμένοι.
 - Δεν μπορεί να 'ναι ο παππούλης μου, είπε ο Κώστας. Ξέρω ότι ξεθαψαν τα κόκαλά του. Αλλά και να 'ναι δεν πειράζει. Τι τον νοιάζει τώρα αυτόν...
 Δεν μας έκανε και πολύ η καρδιά να συνεχίσουμε, αλλά τώρα είχαμε μπει στο χορό. Είναι σίγουρο ότι οι υπόλοιποι το 'χαν διαδώσει σ' όλο το χωριό αυτό που κάναμε. Έτσι λοιπόν προσεχτικά συνεχίσαμε το σκάψιμο. Ευτυχώς τελικά δεν βρέθηκαν άλλα οστά. Έτσι σε λίγη ώρα ο τάφος ήταν έτοιμος. Στείλαμε το Θανάση να ειδοποιήσει τους συγγενείς. Και σε λίγο γύρισε καμαρωτός σφίγγοντας γερά στη χούφτα δυο ολόκληρα κατοστάρικα. Μπορούσα πια να χαίρομαι. Και το πανηγύρι θα γινόταν και λεφτά είχα τώρα μπόλικά.
 Το απόγευμα έγινε η νεκρώσιμη ακολουθία που δεν τολμήσαμε να την παρακολουθήσουμε. Όσο για το σπίτι, άκουσα κάνα δυο επιτιμητικές φράσεις, γιατί βλέπετε όλο το χωριό ήξερε ότι ο εγγονός της κυρά Φρόσως είχε «σκάψει τον τάφο»! Ευτυχώς όμως οι γκρίνιες δεν συνεχίστηκαν για πολύ.
 Κι έπειτα ήρθε η μέρα του πανηγυριού. Τίποτε πια δεν θύμιζε την κατάθλιψη των προηγούμενων ημερών. Όλοι γιόρταζαν. Το πρωί στην εκκλησιά κι ύστερα στήθηκαν οι σουβλές στις πεζούλες πάνω από την πλατεία. Τα αυτοκίνητα έρχονταν το ένα μετά το άλλο κι έφερναν ντόπιους, αλλά και ξένους, παραθεριστές. Τα μάτια μου αναζητούσαν την Πόλυ. Μάταια όμως.
 Μαζεύονταν παρέες. Χαιρετιούνταν, φώναζαν, χειρονομούσαν. Όλοι ένιωθαν μια υπερδιέγερση. Το ίδιο κι εγώ. Οι ταβερνιάρηδες, μόνιμοι, αλλά και προσωρινοί είχαν στρωμένα από ώρα τα τραπέζια τους. Οι πλανόδιοι μουσικοί κούρδίζαν τα βιολιά και τα λαγούτα

τους. Τα κορίτσια είχαν βάλει τα καλά τους και κρυφοκοίταζαν τους νεόφερτους. Κι εμείς φορούσαμε τα πιο καθαρά και καινούρια ρούχα, αλλά κάναμε τους αδιάφορους.

Σε λίγο τα τραπέζια γέμισαν. Κοψίδια, κρασιά και μπύρες. Τα όργανα άρχισαν. Εμείς καθίσαμε χώρια. Μια μεγάλη παρέα μόνο αγόρια. Μάταια αναζητούσα την Πόλυ. Παρόλο που αυτοκίνητα έρχονταν ακόμη, ούτε εκείνη, ούτε η αδελφή της δεν φαινόταν. Σε λίγο άρχισε κι ο χορός. Καλαματιανοί, τσάμικα, αλλά και τσιφτετέλια. Η μπύρα και το κρασί έρρεαν. Τάλιρα, δεκάρικα, ακόμα και πενηντάρικα έπεφταν στο ντέφι της ορχήστρας. Ζαλίστηκα. Η ώρα ήταν πια προχωρημένη. Όχι δεν θα ερχόταν σίγουρα.

Η ώρα πέρασε και όλα τέλειωσαν. Λίγο πριν ξημερώσει οι μουσικοί δεν άντεξαν άλλο. Αλλά κι οι παρέες που είχαν μείνει ήταν δυο – τρεις. Έτσι τα μάζεψαν γρήγορα κι έφυγαν. Και το δικό μας τραπέζι είχε αποδεκατιστεί. Όλοι κι όλοι τέσσερεις μείναμε, έπρεπε κι εμείς να φύγουμε. Ο ύπνος ήταν βαρύς κι ανήσυχος. Είχαμε πει κι είχαμε φάει πολύ περισσότερο από τα μέτρα μας. Αλλά το πρωί είχαν πια όλα ξεχαστεί.

Σε λίγες μέρες οι διακοπές μου στο χωριό τέλειωσαν. Πήρα ξανά το λεωφορείο της επιστροφής. Ήταν η τελευταία φορά που πέρανα ένα μέρος του καλοκαιριού στο χωριό. Πολλά έμειναν στη μνήμη από κείνη τη φορά. Κι η Πόλυ, που δεν ξανάδα ποτέ, και το πανηγύρι κι ο τάφος. Όπως έμαθα αργότερα ο τάφος που ανοίξαμε δεν ήταν τόσο βαθύς όσο έπρεπε και, λόγω της κλίσης του εδάφους, τα νερά της χειμωνιάτικης βροχής παρέσυραν τα χρώματα με αποτέλεσμα ν' αναδυθεί στην επιφάνεια το φέρετρο. Εντάξει, δεν ήταν τίποτε τραγικό. Ο νεκροθάφτης, που τώρα βρισκόταν στη θέση του τα μπάλωσε όλα.

Όταν έγιναν όλα αυτά δεν είχα ιδέα για την ιστορία του Μικρού Χωριού, ούτε για το ρόλο του στην Αντίσταση. Και βέβαια δεν είχα ποτέ ακούσει το τραγούδι για το «δόλιο το Μικρό Χωριό». Αυτό θυμάμαι έγινε πολύ αργότερα, όταν μετά τη μεταπολίτευση τραγουδιόνταν παντού τα τραγούδια της Εθνικής Αντίστασης. Αποσβολωμένος την πρώτη φορά που το άκουσα συνειδητοποίησα ότι ήταν το «δικό μου» χωριό. Το μέρος που γεννήθηκε η μάνα μου, όπου κι εγώ πέρασα τόσα αξέχαστα καλοκαίρια.

Από τότε πήγα μερικές φορές στο χωριό, αλλά μόνο για δυο-τρεις μέρες πια. Ο Θανάσης κι ο Κώστας είχαν ξενιτευτεί στην Αμερική, όπως και κάμποσοι άλλοι. Ο Κώστας βέβαια γύρισε για να φύγει πριν λίγο για το τελευταίο του ταξίδι. Το χωριό εξακολουθούσε να σφύζει το καλοκαίρι από ζωή. Όμως δεν υπήρχαν πια οι νεανικές παρέες της εποχής μας. Ίσως πάλι εγώ να μην μπόρεσα να τις διακρίνω με το βλέμμα του ενήλικα.

Η βόλτα στο Νικολό το σούρουπο του καλοκαιριού ήταν όπως και τότε συναρπαστική. Μόνο που τώρα δεν ακούγονταν οι φωνές των νέων, δεν βλέπαμε τ' αγόρια και τα κορίτσια να τρέχουν και ν' αστειεύονται.

Δεν ξέρω τι έφταιγε. Ίσως το γεγονός ότι πολύ κοσμοπολίτικο έδειχνε το Νέο Μικρό Χωριό, ο οικισμός που δημιουργήθηκε λίγο μετά την κατολίσθηση και στον οποίο είχαν ανοίξει μερικά ξενοδοχεία που ήταν παραγεμισμένα με τουρίστες. Ίσως πάλι η δική μου αλλαγή. Όμως δεν ένοιωσα ποτέ ξανά εκείνο το δέος που μου προκαλούσαν τα βουνά γύρω. Τον γλυκό φόβο στο άκουσμα του θροΐσματος του ελατόδασους. Ούτε την ελαφριά ζαλάδα από την πληθώρα του οξυγόνου. Ούτε βέβαια εκείνη την αγαλλίαση που έφερναν τα καλώματά μας τα βράδια στο προαύλιο της εκκλησίας.

Παρ' όλα αυτά η ανάμνηση μένει. Κι είμαι ευγνώμων στη μοίρα που μου χάρισε την τύχη να τα ζήσω όλα. Να τα κρατήσω στη μνήμη μου και να τα ανακαλώ όταν η «έλλειψη του οξυγόνου» στην Αθήνα γίνεται ανυπόφορη.

Χρήστος Τρικαλινός (γιος της Γιάννας Τρικαλινού – Ζορμπαλά)

Το Μικρό Χωριό στο διάβα του χρόνου

**Μια βιντεοταινία για τον κάθε Μικροχωρίτη, τον φίλο ή τον επισκέπτη
του Χωριού**

Πωλείται στο Μουσείο του Χωριού

Μια Μικρή Ιστορία – Μια Μεγάλη Ζωή

Γεννήθηκε στο Μικρό χωριό Ευρυτανίας. Εκεί τέλειωσε το Δημοτικό. Γυμνάσιο κοντά δεν υπήρχε και τότε τα κορίτσια δεν τα έστελναν στο Γυμνάσιο. Με την έναρξη του πολέμου εντάχθηκε στο ΕΑΜ του χωριού. Κυνηγημένη από τους Ιταλούς κατέφυγε στην Αθήνα, στον αδερφό της που συμμετείχε ενεργά στην αντίσταση. Εντάχθηκε στην ΕΠΟΝ κι αργότερα στο ΚΚΕ. Έγινε σύνδεσμος του ανθρώπου που έμελλε να γίνει ο σύντροφός της και πατέρας των παιδιών της. Παντρεύτηκαν το καλοκαίρι του 1945 και σε ένα χρόνο γεννήθηκε ο πρώτος τους γιος.

Ύστερα ήρθε ο εμφύλιος. Αφήνοντας πίσω το παιδί τους, χώρια, πέρασαν στην παρανομία και το βουνό. Βρέθηκε στο

Γράμμο και το Βίτσι, τραυματίστηκε κι ύστερα πέρασε στις σοσιαλιστικές χώρες. Τον σύντροφό της τον συνάντησε ξανά στο Βουκουρέστι, ύστερα από μερικά χρόνια. Έζησαν μερικά χρόνια εκεί κι έκαναν ακόμη δυο παιδιά.

Τέλη της δεκαετίας του 1950 ήρθαν και οι δυο παράνομα για κομματική δουλειά στην Ελλάδα. Ο σύντροφός της πιάστηκε και καταδικάστηκε σε ισόβια. Η ίδια έμεινε κρυμμένη σε τέσσερις τοίχους για πολλούς μήνες, μέχρι που κατάφερε να φύγει για το εξωτερικό. Αυτή τη φορά βρέθηκε στη Μόσχα, μαζί με τα δυο στην αρχή κι ύστερα και το μεγαλύτερο παιδί της.

Επέστρεψε οριστικά στην Ελλάδα το 1974. Τα υπόλοιπα χρόνια τα έζησε με το σύντροφό της στην Αθήνα. Εκλέχθηκε αναπληρωματικό μέλος της ΚΕ του ΚΚΕ και δούλεψε μεγάλο διάστημα με τους επαναστατημένους πολιτικούς πρόσφυγες. Ο σύντροφός της έφυγε από τη ζωή κι εκείνη συνέχισε μόνη. Έχει τρία παιδιά, πέντε εγγόνια και τρία δισέγγονα. Στις 25/1/2020 συμπλήρωσε 100 χρόνια ζωής. Το όνομά της: Γιάννα Τρικαλινού το γένος Ζορμπαλά.

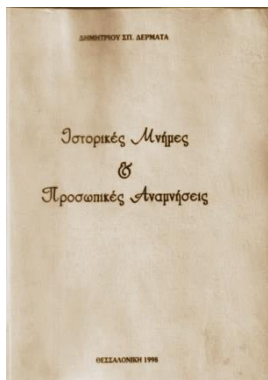
Χρ. Τρικαλινός

Νεολαία του Χωριού. Δεκαετία του '60 (Φώτο: Χρ. Τρικαλινός)

Ιστορικές Μνήμες και Προσωπικές Αναμνήσεις

Του Δημητρίου Σπ. Δερματά
Συνέχεια από προηγούμενο τεύχος

1963. Η Μοιραία Χρονιά για το Χωριό μας

...Φεύγοντας όλοι από κει πήγαμε προς το μέρος του σχολείου. Βγήκε και ο κόσμος από την εκκλησία και γινόταν πλέον θρήνος μεγάλος. Πολλοί ήταν από το μαχαλά που έφυγε και ήθελαν να πάνε στα χαλάσματα, όπου το έδαφος ακόμα περπάταγε κυριολεκτικά και σχιζόταν, άνοιγε χαντάκια και την ίδια στιγμή ξανάκλεινε, θάβοντας-ρουφώντας ό,τι ήταν πάνω του. Παρ' όλ' αυτά από κει μέσα έβγαινε ακόμα κόσμος. Και αυτό ήταν πολύ παράξενο, δηλαδή μετά από τόσο χαλασμό να υπάρχουν ακόμα γεροί άνθρωποι. Να επιβιώνουν! Να περπατάνε!

Αυτό είχε την εξής εξήγηση. Ο τόπος δεν έφυγε μονοκόμματος, αλλά σχιζόταν κατά τμήματα. Εκείνο το έδαφος που ήταν κοντά στις μηλιάς το ρέμα, στην άκρη του χωριού, κόπηκε πρώτο παρασύροντας και ό,τι υπήρχε απάνω του, σπίτια ανθρώπους, ζώα. Όλα αυτά τσουλάγανε μαζί με το έδαφος, το οποίο όμως άνοιγε και κατάπινε ό,τι ήταν επάνω του. κ'Έτσι χάθηκαν οι άνθρωποι και τα ζώα. Ακόμα και πολλά σπίτια από τα οποία δεν φάνηκε σημάδι πουθενά.

Μετά το πρώτο αυτό τμήμα που έφυγε ακολούθησε κατά τον ίδιο τρόπο και δεύτερο και τρίτο τμήμα. Και έτσι το μεν πρώτο χτύπησε απέναντι στον επάνω βράχο και έκοψε και τη φόρα στο δεύτερο, ακολούθησε τρίτο, τέταρτο και τελικά μείνανε τα χαλάσματα πολλών σπιτιών στην επιφάνεια. Οι περισσότεροι άνθρωποι, που ήταν εκεί τσουλίσανε μαζί με το έδαφος στην επιφάνειά του και βγήκανε υγιείς, ακόμα και στους Αγίους Αποστόλους.

Μέσα σε αυτά τα ανοίγματα, τα σχίσματα του εδάφους, χάθηκαν δέκα τρία άτομα, οι εξής: Ιωάννης Παπαδημητρίου, Ιωάννης Πλάκας, Λαμπράκης, Αθανασόπουλος Ιωάννης, Μαστρογεωργόπουλος Χρήστος και η γυναίκα του Κωνσταντώ, Γεώργιος Τάσσιος, Καλλιόπη Κοτσοπούλου και η οικογένεια του Νίκου Κοντογιάννη (τέσσερις από αυτό το σπίτι, ο Νίκος Κοντογιάννης, η γυναίκα του, η κόρη του Μαίρη και η κουριάδα του Φώτο). Αξίζει να αναφέρουμε εδώ την περίπτωση αυτού του ανθρώπου: Ο Κοντογιάννης διατηρούσε καφενείο στο χωριό, αλλά η δουλειά ήταν λίγη και η φαμελιά μεγάλη, γι' αυτό αποφάσισε να μεταναστεύσει. Έκανε τα χαρτιά του και σε λίγες μέρες θα έφευγε για την Αυστραλία, όπου είχε και παντρεμένο κορίτσι εκεί. Εκείνη την Κυριακή, όπως κάθε μέρα, άνοιξε το καφενείο και το καθάρισε για να 'ρθει ο κόσμος μετά την εκκλησία για καφέ. Υπήρχε διάχυτη η ανησυχία ότι κάτι μπορεί να συμβεί και να πέσουν τα σπίτια, γι' αυτό και ξαναπήγε στο σπίτι του να πάρει τα χρήματά του και τα χαρτιά που είχε για το ταξίδι και να δει τι θα κάνει με την οικογένειά του. Φαίνεται ότι όταν έφθασε εκεί και ψαχούλευε έγινε το κακό. Άνοιξε το έδαφος εκεί που ήταν το σπίτι του και καταποντίστηκαν μαζί με αυτό και όλα τα μέλη της οικογένειας που βρέθηκαν εκεί. Τη σκηνή αυτού του πεσίματος μέσα σε αυτό το σχίσμα, το λάκκο, την είδε ο Μήλιος ο Ξεκάρφωτος, αλλά ήταν αδύνατο να του παράσχει την παραμικρή βοήθεια παρ' όλες τις φωνές και τα παρακάλια τους, γιατί την ίδια στιγμή το έδαφος έκλεισε το χαντάκι και εξαφανίστηκαν όλα, σπίτι και άνθρωποι. Απ' όλη την πολυμελή οικογένεια γλύτωσαν τα δύο μικρά κοριτσάκια τους 4 και 5 χρονών, που ήταν στην εκκλησία, για τα οποία άρχιζε πλέον το δράμα της ορφάνιας.

Αυτές είναι δύο από τις χαρακτηριστικές περιπτώσεις, αλλά ο καθένας που ήταν εκεί έχει και την δική του περιπέτεια. Ο Γιώτας ο Μήτσος για παράδειγμα, ξαφνικά άνοιξε μπροστά στα πόδια του το έδαφος και ασφαλώς θα έπεφτε μέσα στο ρήγμα αν δεν είχε την ετοιμότητα να βάλει επάνω, δίπλα στο έδαφος το όπλο του και στηριζόμενος σε αυτό να πηδήσει πάνω από το ρήγμα και να γλυτώσει.

Ο περισσότερος κόσμος, που δεν ήταν και λίγοι, περίπου 100 υπολογίζεται να ήταν στην πλευρά αυτή την ώρα της κατολίστησης, ο καθένας από αυτούς, άλλος ακροβατώντας, άλλος τσουλώντας κατόρθωσαν να περάσουν σε στέρεο έδαφος και έτσι τα θύματα ήταν μόνο 13.

Τώρα η περίπτωση του Γιάννη Αθανασόπουλου. Είχε μαζέψει τα γίδια τα χωριανά, που ήταν πάνω από 150 και βάδιζε στο δημόσιο δρόμο. Είχε φθάσει σε μικρή απόσταση απ' τη γέφυρα, ήθελε ακόμα περί τα 50 μέτρα, και θα προλάβαινε να περάσει και αυτός και τα γίδια του απέναντι (σε σταθερό δηλ. έδαφος), αλλά για κακή του τύχη εκείνη την ώρα πέραγε το αυτοκίνητο του Κουβέλη. Τα γίδια φοβήθηκαν, σκορπίσανε στα γύρω χωράφια και ο Γιάννης κοίταζε να τα συμμαζέψει και εκείνη τη μοιραία στιγμή έγινε το κακό και τους καταπλάκωσε και αυτόν και το μπουλούκι τα γίδια. Υπολογίζεται να είναι θαμμένοι σε βάθος 40-50 μέτρα, όπως έχει διαμορφωθεί σήμερα το έδαφος. Τίποτα δεν φάνηκε από αυτά, ούτε κέρατο από γίδα.

Άλλη χαρακτηριστική περίπτωση είναι του ζευγαριού των Τασσαίων. Πιασμένοι από το χέρι τσουλάγανε και είχαν τσουλήσει περί τα 500 με 600 μέτρα. Ο Γιώργος έκανε κουράγιο στη γυναίκα του να μην φοβάται, όπου σε μια στιγμή άνοιξε το έδαφος κάτω από το σώμα του Γιώργου και τον ρούφηξε αφήνοντας στην επιφάνεια μόνο το χέρι του που κρατούσε την Κωσταντώ, της οποίας είχαν καταπλακωθεί τα πόδια της. Αυτή και μερικούς ακόμα σασπισμένους χωριανούς, που κρατιόνταν στην επιφάνεια, τους βοήθησαν οι κάτοικοι των γύρω χωριών και πολλοί Καρπενησιώτες, που έφθασαν με τ' αυτοκίνητα μέχρι τους Αγίους Αποστόλους.

Εγώ, ήμουν στο σχολείο, όπου ήταν οι χωριανοί αλλά και είχαν καταφθάσει και πολλοί Μεγαλοχωρίτες από το μονοπάτι της Τσαπουρνιάς. Αποφασίστηκε για παν ενδεχόμενο να φύγει ο κόσμος από το χωριό. Έτσι μαζί μ' αυτούς έστειλα και τους δικούς μου. Έμεινα στο χωριό να μάθω, να δω τι απέγινε ο μπατσανάκης μου Γιάννης (Αθανασόπουλος). Δεν ξέραμε ακόμα τίποτα για την τύχη του και τα γίδια, γιατί κανένας δεν μπορούσε να μας δώσει μια σωστή πληροφορία, εκτός από αυτή του Ξεκάρφωτου, που τον είχε συναντήσει στη γέφυρα με τα γίδια, ερχόμενος προς το χωριό από τους Αγίους Αποστόλους.

Η γυναίκα του Γιάννη, η κουνιάδα μου Γεωργία, ωρυόταν ανησυχώντας για την τύχη του. Με μεγάλη προσπάθεια κατορθώσαμε να την πείσουμε ν' ακολουθήσει τον άλλο κόσμο που κατέβαινε από το μονοπάτι για το Γαύρο. Εγώ, αναζητώντας τον Αθανασόπουλο αποφάσισα να κόψω κάτω στα χωράφια και από πατωσιά σε πατωσιά να περάσω απέναντι στους Αγίους Αποστόλους να μάθω γι' αυτόν. Όταν κατέβηκα στο ρέμα βρέθηκα μπροστά σε τραγική κατάσταση. Μπροστά στα μάτια μου, και σε απόσταση όχι περισσότερη από 50 μέτρα, βρισκόταν ο όγκος από ένα ολόκληρο βουνό από βράχια, χώματα και δέντρα ανακατωμένα. Η άμορφη αυτή μάζα τσουλώντας σιγά-σιγά δίπλωνε τα θεόρατα πλατάνια που ήταν στο ρέμα, κόβοντάς τα σαν πράσα, αφανίζοντάς τα στο διάβα της. Το πολύ νερό που είχε το ρέμα, τώρα ήταν κομμένο κατάσταλα.

Για μένα αυτό ήταν μεγάλη κουτουράδα να περάσω το ρέμα, γιατί ο όγκος, αυτό το βουνό που είχε μαζευτεί αν έσπαγε απότομα από την πίεση που είχε, θα μ' έθαβε από κάτω του. Ανέβηκα από τα χωράφια στους Αγίους Αποστόλους. Εκεί ήταν μαζεμένο πλήθος κόσμος, που άλλοι ήρθαν από περιέργεια και άλλοι για να βοηθήσουν. Η ελπίδα που είχα να βρω το Γιάννη ή να μάθω κάτι γι' αυτόν εξανεμίσθη και αποφάσισα από κει, από τα Στασιά, να κατέβω στο Γαύρο να δω τι απέγιναν οι δικοί μου.

Η συνέχεια στο επόμενο τεύχος

Αγριολούλουδα των βουνών μας

Τα Δακράκια

Απ' όλα τα λουλούδια του βουνού, το πιο ωραίο που ανθίζει μόλις λιώσουν τα χιόνια, δηλ. από τα μέσα του Απρίλη μέχρι το τέλος του Μάη, είναι τα "**δακράκια**". Επειδή ανθίζουν κοντά στο Μεγαλοβδόμαδο, το όνομά τους συνδέθηκε με τα δάκρυα της Παναγίας για τα Πάθη του Χριστού μας. Είναι ένα λουλούδι με κίτρινο χρώμα, που φυτρώνει στην κορυφή των ελατοδασών. Έχει δυνατό άρωμα και με τον αέρα που φυσάει απ' τις κορφές μοσχοβολάει ο τόπος.

Παλαιότερα συνήθιζαν στα χωριά μας να στολίζουν τους επιταφίους με δακράκια. Την Μεγάλη Πέμπτη πολλοί χωριανοί ανέβαιναν με τα πόδια στο βουνό για να μαζέψουν δακράκια και οι γυναίκες τα "βελόνιαζαν", σχεδόν ένα-ένα, για να φτιάξουν γιρλάντες και στεφάνια για τον Επιτάφιο.

Ο Αμάραντος

Ο **Αμάραντος** είναι ένα φυτό που φυτρώνει μόνο του σε ακαλλιέργητους τόπους. Χαρακτηριστικό του γνώρισμα είναι ότι φυτρώνει σε πετρώδη εδάφη και ζει πολλά χρόνια. Υπάρχουν πολλές ποικιλίες αμάραντου. Στην Ευρυτανία φυτρώνει το είδος που βλέπουμε στις εικόνες.

Στον τόπο μας ο «Αμάραντος» είναι και ένα από τα πιο γνωστά λεβέντικα, τσάμικα τραγούδια, που παλιότερα παιζόταν με τον "ζουρνά":

*«Για ιδέστε τον αμάραντο σε τι γκρεμό φυτρώνει.
φυτρώνει μεσ' τα δύσβατα, στις πέτρες στα λιθάρια,
ποτέ του δεν ποτίζεται ούτε κορφολογείται,
τον τρων' τα λάφια κι αρρωστούν, τ' αγρίμια κι ημερεύουν...»*

Επιστολές που λάβαμε

Κύριο και Κυρία Κλεομένη και Αιμιλία Κουτσούκη,

Αγαπητοί μου φίλοι και συμπατριώτες Αιμιλία και Μένιο, λαβαίνοντας το τελευταίο τεύχος του περιοδικού της Αδελφότητας Μικροχωριτών «Μικροχωρίτικα Γράμματα» (αρ.φ. 101) βρέθηκα μπροστά στην οδυνηρή είδηση της εκδημίας του ιδιαίτερα αγαπητού και σεβαστού πρωτοπρεσβυτέρου π. Νικολάου Αζακά.

Είναι εντυπωσιακό το πόσο κοντά είμαστε και πόσο απόμακρα, απομονωμένα ζούμε την καθημερινή μας βιωτή. Είναι αδιανόητο και όμως πραγματικό να μαθαίνω την απώλεια του μακαριστού πλέον πατρός Νικολάου ένα χρόνο σχεδόν μετά. Για τον π. Ν. Αζακά και την σεβαστή πρεσβυτέρα του η οικογένεια μου και εγώ προσωπικά έχουμε τις καλύτερες μνήμες. Εξάλλου συμπαραστάθηκαν σε μάς όλα αυτά τα χρόνια, μαζί με τον εξίσου αγαπητό και σεβαστό π. Κ. Λαμπαδάρη και την πρεσβυτέρα του, στις δύσκολες στιγμές του αποχωρισμού αγαπημένων προσώπων πάντα πρόθυμα, πάντα παρηγορητικά.

Αλλά και από μία άλλη όψη της πολύπλευρης προσωπικότητάς του κρατώ ξεχωριστές εικόνες. Ενδιαφέρων συζητητής, γλαφυρός αλλά και οξύνοους πορευόταν στο σήμερα και ατένιζε το αύριο. Ακόμη κρατώ με πολύ χαρά και ικανοποίηση όμορφα καλλιτεχνήματα από αυτά που με τόση ικανότητα και φαντασία κατασκεύαζε χρησιμοποιώντας υλικά από το φυσικό περιβάλλον.

Αυτά τα αναμνηστικά που μου προσέφερε τα διαφυλάττω με συγκίνηση και προσοχή και πάντα θα θυμίζουν το όμορφο πέρασμά του από την ζωή, από την ζωή μας.

N.A. ΚΑΡΒΕΛΗΣ
20/8/2019

8 Οκτωβρίου 1983. Εγκαίνια ρολογιού στο καμπαναριό.
Από αριστερά: Κων. Κατσάνος, +π. Νικ. Αζακάς, Μ. Κουτσούκης, Επαμ. Παπαδής

Επιστολή του Νίκου Γιαννόπουλου για την θεία του, Σούλα Δερματά

Πρέπει να ήταν αρχές του '60, γιατί εγώ, πήγαινα ακόμα Δημοτικό. Στο σπίτι – ιατρείο, του θείου μου Γιάννη, μια Κυριακή μεσημέρι, οι γονείς μου, τ' αδέλφια μου και η γιαγιά Πηνιώ, περιμέναμε το θείο μου να μας γνωρίσει το "αμόρε" του, την Αναστασία, που λίγο αργότερα έγινε επισήμως η θεία μας Σούλα. Υπήρχαν ίσως κι άλλα πρόσωπα. που όμως αδυνατώ να θυμηθώ. Το ιατρείο στεγαζόταν τον 1ο ή στον 2ο όροφο, μιας πολυκατοικίας στην Τσιμισκή, νυν Μεγάλου Αλεξάνδρου, δεξιά μας καθώς πάμε για Διαγώνιο, μεταξύ Καρόλου Ντηλ κι Αριστοτέλους. Ενώ οι μεγάλοι συζητούσαν καθισμένοι στο σαλόνι, εγώ με τον αδελφό μου κυνηγιόμασταν στους διαδρόμους του σπιτιού και στις σκάλες της πολυκατοικίας. Η πόρτα του διαμερίσματος ήταν ορθάνοικτη και μπαινοβγαίναμε χωρίς πρόβλημα.

Κάποια στιγμή που βρέθηκα στο ισόγειο, είδα τον θείο μου, που μόλις έφτασε, με τη μέλλουσα θεία μας. Έβγαιναν από το σκαραβαίο του, που πάρκαρε μπρος στην εξώπορτα. Ανέβηκα γρήγορα τα σκαλιά δυο – δυο, όπως μου άρεσε να κάνω, - κι εισέβαλα στο διαμέρισμα φωνάζοντας: " Μαμά, μπαμπά, ήρθαν. Είναι πολύ όμορφη. Είναι πολύ όμορφη".....

Από τότε πέρασαν σχεδόν 60 χρόνια κι η θεία Σούλα πήγε να συναντήσει το θείο μου. Εμείς μείναμε πίσω, για να θυμόμαστε τις καλές στιγμές που ζήσαμε μαζί.

Δημήτρη και Μαρίνα σας αγαπώ και λυπάμαι που δεν είμαι σήμερα μαζί σας στον τελευταίο αποχαιρετισμό.

Ν.Γ.

Αφιέρωμα στον Γεώργιο και Ανδρομάχη Κατσιγιάννη

Μέσα σ' ένα χρόνο χάσαμε τους πολυαγαπημένους μας γονείς Γεώργιο και Ανδρομάχη Κατσιγιάννη. Δύο υπέροχοι ΑΝΘΡΩΠΟΙ που κατάγονταν από το Νομό Ευρυτανίας από το Μεγάλο Χωριό ο ένας και από το Μικρό Χωριό η άλλη. Ο γλυκός μας πατέρας Γεώργιος Κατσιγιάννης γεννήθηκε στο Μεγάλο Χωριό Ευρυτανίας είχε τέσσερα (4) αδέρφια και σε ηλικία 8 μόλις χρόνων έχασε τη μητέρα του. Ήρθε στην Αθήνα και έμενε με τη μεγαλύτερη αδερφή του και την οικογένειά της. Από την ηλικία των 12 ετών δούλευε σε μπακάλικο στο Πειραιά και σε ηλικία 21 ετών άνοιξε το δικό του μαγαζί στη Δάφνη. Δούλευε από το πρωί έως το βράδυ για να μπορεί να ανταπεξέρχεται στις υποχρεώσεις του. Σε ηλικία 28 ετών παντρεύτηκε την πολυαγαπημένη μας μητέρα Ανδρομάχη Βενέτη η οποία γεννήθηκε στο Μικρό Χωριό Ευρυτανίας. Όταν παντρεύτηκαν πήρε στην Αθήνα και τη λατρεμένη μας γιαγιά Ασπασία Βενέτη, η οποία έζησε μαζί μας έως το τέλος της ζωής της. Δημιούργησαν μία αγαπημένη οικογένεια με 6 παιδιά και 7 εγγόνια που τους λατρεύουν. Δεν θα ξεχάσουμε τις Κυριακάτικες συγκεντρώσεις μας, τα γλέντια μας και τα

μαθήματα δημοτικών χωρών που μας έκαναν προκειμένου να μάθουμε να χορεύουμε δημοτικά τραγούδια που λάτρευαν και οι δύο. Ήταν και οι δύο αγωνιστές της ζωής, αξιοπρεπέστατοι, πολύ αγαπητοί σε όλο τον κόσμο. Στάθηκαν άγρυπνοι φρουροί και στήριξαν έως το τέλος της ζωής τους τα παιδιά τους. Η ζωή τους δεν ήταν εύκολη αλλά πάντα υπήρχε η αγάπη στην οικογένεια. Όλα τα ξεπέρασαν και δημιούργησαν ό, τι καλύτερο μπορούσαν.

Ήταν πολύ αγαπητοί σε όλους και είχαν γύρω τους ανθρώπους που τους νοιάζονταν πραγματικά. Ήταν άνθρωποι με χιούμορ και βοηθούσαν όλο το κόσμο όσο μπορούσαν. Δεν είχαν πονηριές, μικροπρέπειες και κακίες.

Στις 18 Δεκεμβρίου 2018 έχασε τη μάχη με τη ζωή ο πατέρας μας και σ' ένα χρόνο τον ακολούθησε και η μητέρα μας στις 4 Δεκεμβρίου του 2019. Το κενό που άφησαν στις ζωές μας είναι τεράστιο.

Αυτό που μας χαροποιεί και παρηγορεί είναι ότι βρίσκονται και οι δύο μαζί. Συνάντησαν τους αγαπημένους τους γονείς και ιδιαίτερα η μητέρα μου τον πατέρα της Θωμά Βενέτη, ο οποίος είχε σκοτωθεί στον πόλεμο της Αλβανίας όταν ήταν πολύ μικρή. Είμαστε σίγουροι ότι και εκεί που βρίσκονται θα είναι οι αγαπημένοι του Θεού και των Αγγέλων γιατί είναι οι καλύτεροι ΑΝΘΡΩΠΟΙ. Να είστε καλά εκεί που είστε και να μας φυλάτε από ψηλά όπως κάνατε σε όλη σας τη ζωή.

Με πολύ μεγάλη αγάπη
Τα παιδιά τους και τα εγγόνια τους

Έρωτος και Ρέντη γωνία

Του Κώστα Τριανταφύλλη
Συνέχεια από προηγούμενο τεύχος

«Όταν μου συνέβη αυτό, που λες, με το μεγάλο μου γιο, έ-
νιωσα γι' άλλη μια φορά ότι η ζωή μου έφτασε στο τέλος.
» «Θα τα χαρίσω όλα όπου να 'ναι και θα κλειστώ σε μονα-
στήρι", σκεφτόμουν. "Α πα πα! Θα σκάσω εκεί μέσα απ' το
κακό μου. Μάλλον θ' αυτοκτονήσω, να ησυχάσω." Όλη τη
νύχτα δεν έκλεισα μάτι, έπρεπε να φέξει καλά για να κοιμηθώ.
Ώσπου γυρίσανε τα πάνω κάτω:
» «Ανησυχώ για σένα, Δημήτρη μου", φωνάζει ένα μεσημέρι
η απέναντι.

- Ποιά;

- Η Βάνα ντε, αυτός ο μοιραίος άνθρωπος. Δεν της απάντησα.

- Δε βλέπω τα παιδιά, μου λέει, "τι έγινε, φύγανε"; "Φύγανε", της απαντάω. Σ' ένα λε-
πτό μου χτύπησε το κουδούνι, της άνοιξα. Δεν αλλάξαμε κουβέντα, έπιασε αμέσως
δουλειά, καθάρισε και τακτοποίησε όλο το σπίτι.

- "Ντύσου και κάνε μια βόλτα", μου λέει, "να ξεμουδιάσεις". "Μην αργήσεις πολύ, μισή
ώρα περίπου".

» Έτσι έκανα, ενήργησα σαν άβουλο ον ή, καλύτερα, σαν μικρό παιδί. Περιπατούσα και
κοιτούσα συνέχεια το ρολόι μου, μην τυχόν κι αργήσω. Εκείνο που δεν μπορούσα να
καταλάβω ήταν γιατί μισή ώρα και όχι μία ή μιάμιση. Έκανα όπως μου είπε, σε μισή
ώρα έμπαινα στο σπίτι μου. Εκεί με περίμενε μια έκπληξη. Το μεγάλο τραπέζι ήταν
στρωμένο με ένα άσπρο τραπεζομάντιλο και μια ποικιλία από μεζεδάκια και σαλατικά
που μ' άρεσαν, τοποθετημένα όμορφα. Δεν πρόλαβα ν' αντιδράσω:

» "Έλα, μου λέει, "βάλε μια μπουκιά στο στόμα σου να στυλωθείς και φύγε κάνε μια
βόλτα να μη σου στρίψει. Έλα κάτσε εδώ, θα πεταχτώ να σου φέρω και κρασί απ' το
δικό μας".

» Έφυγε σαν αστραπή. Εγώ βρέθηκα σε νεκρό σημείο. Διερωτόμουν τι να κάνω; Ν'
αρχίσω τα φαγοπότια με τη Βάνα, μια γυναίκα που ήταν η αιτία να διαλυθεί η οικογέν-
ειά μου; Μια γυναίκα που αγάπησα και μίσησα τόσο πολύ; Μια γυναίκα που σίγου-
ρα μου φόρεσε τα κέρατα; Θεώρησα πιο σωστό να της μιλήσω και να της τα πω ό-
πως μου έρχονταν στο μυαλό. Έτσι έκανα, με το που μπαίνει στο σπίτι με το κρασί, της
λέω:

- "Έλα, Βάνα, θέλω να κουβεντιάσουμε".

- "Τι να πούμε εμείς οι δύο, μωρέ Δημήτρη; "Έλα, φάε αυτό", και μου βάζει στο στόμα
ένα κεφτεδάκι.

» Την ώρα που εγώ μασούσα, εκείνη έβαλε κρασί στα ποτήρια και μου πρότεινε να
τσουγκρίσουμε.

- "Δεν κρατιέμαι", μου λέει, "θέλω να πιω ένα δυο ποτήρια για να στυλωθώ. Άντε
στην υγειά σου".

» Ρούφηξε εκείνο το ποτήρι κι αμέσως το ξαναγέμισε. Αυτό έγινε τέσσερις πέντε φορές.

- "Ααα!" Της λέω, "έγινες γερό ποτήρι, βλέπω".

- "Ναι, δε λέω, μ' αρέσει το κρασάκι, αλλά σήμερα έχω λόγους που θέλω να μεθύσω".

- "Άκου, Βάνα", της λέω, "θέλω να σου πω δυο κουβέντες, μπορώ;"

- "Δε σε καταλαβαίνω", μου λέει, "πρέπει να σου δώσω άδεια να μιλήσεις;"

- "Άκου, εμείς οι δύο δεν πρέπει να συνεχίσουμε κάτι που διακόψαμε προ ετών. Κατα-
λαβαίνεις τι εννοώ, ε; Για να 'μια ειλικρινής"... Σταμάτησα.

- "Γιατί δε μιλάς; Έχεις πρόβλημα μαζί μου; Το ξέρω. Εσένα, Δημήτρη μου, οργιάζει η
φαντασία σου. Κέρατα έβλεπες παντού, φαντάζομαι αυτό θα 'ναι ακόμα το πρόβλη-
μά σου. Αχ, καημένε, μ' αυτό σου το μυαλό διέλυσες την οικογένειά σου. Ήμαστε μια
χαρά, μέχρι που άρχισες να έχεις παραισθήσεις. Αλήθεια, δεν έχεις λογικό, μωρέ; Θα

με κράταγε ο Άρης, εάν είχε έστω και κάτι υποψιαστεί γι' αυτά που εσύ λες; Ξέρεις τι αισθήματα έχω εγώ για σένα, Σε παρακαλώ μη με κατεβάζεις τόσο χαμηλά. Έχω μια υπέροχη οικογένεια, έναν υπέροχο άνδρα, τώρα αν έτυχε να ξετρελαθώ μαζί σου, σε παρακαλώ, μην το κατακρίνεις. Μη με βλέπεις σαν πουτάνα."

» Αυτά είπε και ξεσπάει σ' ένα ασταμάτητο κλάμα.

- "Λες να 'χει δίκιο;" σκεφτόμουνα, "λες να πέφτω έξω; Αν έτσι έχει το πράγμα, είμαι ηλίθιος. Μα, δεν μπορεί, εγώ είδα με τα μάτια μου, δεν είχα υποψίες, είχα αποδείξεις, τι μου λέει τώρα;"

Δε ζύγωσα προς το μέρος της, συνέχισα να τη βλέπω σαν τη γυναίκα που μ' είχε προσβάλει. "Μα, και αν ένα τοις εκατό κάνω λάθος; Έπειτα, αν εγώ είμαι κερατάς μια φορά, τότε ο Άρης είναι δύο. Θα μπλέξεις πάλι, που πας; Βλάκα!"

» Η Βάνα συνέχισε να κλαίει μπρούμυτα πάνω στον καναπέ. Εγώ περιφερόμουνα μέσα στο σπίτι μ' ένα ποτήρι κρασί στο χέρι. Αυτό το σκηνικό κράτησε αρκετά, ώσπου κάποια στιγμή εκείνη σηκώθηκε και με γρήγορα βήματα πέρασε απέναντι, στο σπίτι της. Εγώ ήπια το υπόλοιπο κρασί της Βάνας, ήπια κι αρκετό απ' το δικό μου. Ζαλίστηκα, δεν ξέρω τι ώρα κοιμήθηκα. Την επομένη το πρωί το σπίτι μύριζε απ' τα φαγητά και τις σαλάτες που ήταν τελείως απείραχτα, όπως τα είχε φτιάξει. Έλειπε μόνο εκείνο το κεφτεδάκι που μου 'χε βάλει στο στόμα. Όταν άνοιξα τα παράθυρα, αμέσως ήρθε και μου χτύπησε το κουδούνι.

- "Καλημέρα".

- "Καλημέρα", της αποκρίθηκα. Πέρασε γρήγορα στην τραπεζαρία.

- "Ώστε δεν έφαγες τίποτα, ε;" Δεν της απάντησα.

- "Δεν το περίμενα αυτό. Τέτοιο μίσος πρώτη φορά συναντώ. Συγγνώμη για το λάθος".

» Μάζεψε γρήγορα-γρήγορα τα φαγητά κι έφυγε. Είχαν περάσει πάνω από είκοσι μέρες και πουθενά να δώσει σημεία ζωής. Εξαφανίστηκε. Κάπου-κάπου ένιωθα ένοχος, θα 'πρεπε αλλιώς να της φερθώ εκείνο το μεσημέρι.

» Δεν πρέπει να σου κρύψω ακόμα πως από εκείνη την ημέρα άρχισε να ξυπνάει μέσα μου εκείνος ο παλιός όμορφος πόθος που 'χα γι' αυτή τη γυναίκα. Άρχισα να της τα βρίσκω όλα ωραία, λογικά, όπως τότε. Αλλά, απ' την άλλη πλευρά, ερχόταν ο άλλος Δημήτρης: "Όχι, ντροπή σου, μην το κάνεις αυτό. Ξανά σχέση με αυτήν;"

» "Μα θα πρέπει να 'μαστε και λίγο δίκαιοι", του απαντούσα, "να 'χουμε και λίγη ντροπή: Δηλαδή, μου φαίνεται που αυτή μπορεί να με κεράτωσε με κάποιον και δε με νοιάζει που εγώ κεράτωσα το φίλο μου; Αυτό είναι σωστό, ηθικό; Άσα! Κατάλαβα. Ο κερατάς, του κερατά, τα κέρατά μας. Μπράβο, καλά πας, συνέχισε".

» Η ιδέα πως δεν είναι και τόσο τραγικό να ξαναρχίσω τα ίδια είχε κερδίσει αρκετό έδαφος μέσα μου. Ή, για να είμαι ειλικρινής, φαίνεται ότι αυτό με βόλεψε περισσότερο.

» Θα ξαναρχίσω.

Η συνέχεια στο επόμενο τεύχος

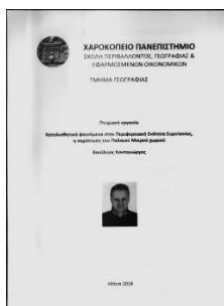
Δημοσιεύσεις στο περιοδικό μας

Τα Μικροχωρίτικα Γράμματα ευχαρίστως φιλοξενούν προσωπικές ιστορίες, σχόλια, ενθυμήσεις συμπατριωτών ή ανακοινώσεις-γνωστοποιήσεις τοπικών φορέων, αρκεί να αποστέλλονται έγκαιρα στη διεύθυνση του περιοδικού μας (μέχρι τέλος Απριλίου).

Βιβλιοπαρουσιάσεις

Στη στήλη αυτή παρουσιάζονται συνοπτικά βιβλία ή έντυπα που αποστέλλονται στην Αδελφότητα και αφορούν κυρίως τους Ευρυτάνες, την Ευρυτανία ή γενικότερα τη Ρούμελη

Βασίλειος Κοντογιώργος: *Κατολισθητικά Φαινόμενα στην Περιφερειακή Ενότητα Ευρυτανίας: Η περίπτωση του Παλαιού Μικρού Χωριού*, Αθήνα 2018

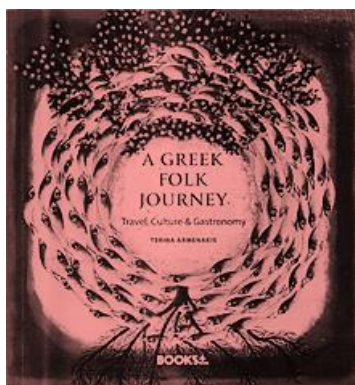

Ο συμπατριώτης εκπαιδευτικός, Βασίλειος Κοντογιώργος, στο πόνημά του αυτό, μάς δίνει όλα όσα θα θέλαμε να ξέρουμε για τα κατολισθητικά φαινόμενα, όχι σπάνια στην περιοχή μας. Πρόκειται για μία εμπειριστατώμενη, ενδεδειγμένη, επιστημονικά τεκμηριωμένη και ενδιαφέρουσα έρευνα.

Ο συγγραφέας με μεθοδικό τρόπο, περιγράφει τη γεωτεκτονική μορφή της Ελλάδας, την εδαφική επισκόπηση της Ευρυτανίας, τα είδη και τις αιτίες των κατολισθήσεων, παραθέτοντας εικόνες, χάρτες, γραφήματα, σχήματα κ.ά.

Ένα κεφάλαιο είναι αφιερωμένο στην περίπτωση του Μικρού Χωριού, όπου καταγράφονται ιστορικά στοιχεία, μορφολογία του εδάφους, το χρονικό της κατολίθησης, τα θύματα, προσωπικές μαρτυρίες κ.ά. Ο σ. προχωρά ακόμη και στο ιστορικό της ανοικοδόμησης του Νέου Μικρού Χωριού και περιλαμβάνει πολλές φωτογραφίες – τεκμήρια, τόσο από την κατολίθηση, όσο και από το Μικρό Χωριό πριν και μετά την αποφράδα εκείνη μέρα της 13ης Ιανουαρίου 1963.

Terina Armenakis: *A Greek Folk Journey. Travel, Culture & Gastronomy*, Books plus, Athens 2017

Η Τερίνα Αρμενάκη, Επίτιμη Πρόεδρος του Προξενικού Σώματος Ελλάδος, είναι, όχι μόνο φίλη του Μικρού Χωριού, αλλά και συγχωριανή μας θα λέγαμε, αφού η οικογένειά της έχει σπίτι στο Νέο Μικρό Χωριό.

Στο βιβλίο της αυτό «*Ένα ταξίδι στην ελληνική παράδοση*», με πολύ γλαφυρά τρόπο μάς ταξιδεύει στα διάφορα γιορτάσια που γίνονται σε κάθε τόπο της πατρίδας μας, συμπεριλαμβανομένης και της Ευρυτανίας.

Πρόκειται για μια καλαίσθητη έγχρωμη έκδοση, γραμμένη στην αγγλική γλώσσα, όπου, με ζωντανό, περιγραφικό λόγο και με μεθοδικότητα δίνονται

πληροφορίες για λαϊκά ήθη και έθιμα που γιορτάζονται κάθε μήνα σε διάφορες περιοχές της Ελλάδας.

Το βιβλίο αυτό είναι το επιστέγασμα μιας χρονοβόρας, συστηματικής έρευνας πάνω σε παραδοσιακά ήθη και έθιμα που αποτελούν, όπως λέει η ίδια, την «*σφραγίδα του έθνους*» και τα οποία «*όχι μόνο διασώζουν την ιστορία αλλά θέτουν τα πολιτιστικά θεμέλια για τις επόμενες γενιές*». Το βιβλίο περιλαμβάνει εκατοντάδες εορταστικές εκδηλώσεις όπως: πανηγύρια, επετειακές εκδηλώσεις, τιμές Αγίων, τοπικά μουσικά όργανα που συνοδεύουν τις διάφορες εκδηλώσεις, παραδοσιακά τοπικά εδέσματα κ.ά.

Ανάργυρος-Γιάννης Μαυρομούτης: *Μανόλης Ιερομνήμων, Πανευρυτανική Ένωση, Αθήνα 2019*

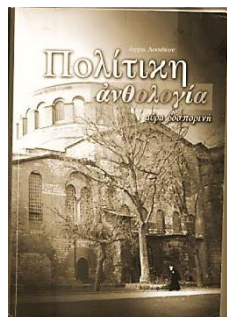
Ο γνωστός άοκνος και συστηματικός ερευνητής της ιστορίας της Ευρυτανίας, Ανάργυρος-Γιάννης Μαυρομούτης, στην αρχαική αυτή έρευνά του, μάς παρουσιάζει τον Μανόλη Ιερομνήμονα, που ήταν ο πρώτος Δήμαρχος Καρπενησίου αλλά και πληρεξούσιος στην Εθνοσυνέλευση του 1844.

Το βιβλίο περιλαμβάνει τεκμήρια από την οικογενειακή ζωή του Εμμανουήλ Ιερομνήμονα, από τη συμβολή του στον Αγώνα της ανεξαρτησίας του 1821 και από την πολιτική του δράση.

Στα στοιχεία που παρατίθενται για το Δήμο Οιχαλίας (1936), επί δημαρχίας Εμμ. Ιερομνήμονα, ανάμεσα στους διορισθέντες παρέδρους από διάφορα χωριά της περιοχής

μας, βρίσκουμε και το Μικροχωριτή Ιωάννη Νικολόπουλο, ενώ στις εκλογές του 1837 βρίσκουμε τον Δημήτριο Ζορμπαλόπουλο, εκλεγμένο ειδικό πάρεδρο με 11 ψήφους.

Αρχιμ. Δοσιθέου: *Πολίτικη ανθολογία, αύρα βοσπορινή, Η ύλη των Εγκολπίων Ημερολογίων του Οικουμενικού Πατριαρχείου των ετών 2003-2017. Έκδοσις Ιεράς Σταυροπηγιακής Μονής Παναγίας Τατάρνης.*

Ο πολυγραφότατος π. Δοσιθέος μάς εντυπωσίασε και πάλι με τον ογκώδη τόμο των 1030 σελίδων, στον οποίο, με εκφραστικότητα και ζωντάνια περιγράφει όλα όσα σχετίζονται με το έργο του Οικουμενικού Πατριαρχείου και τη διαχρονική προσφορά του στην Ορθοδοξία.

Το βιβλίο περιέχει εκτενείς αναφορές για τη ζωή και δράση όλων των Πατριαρχών Κωνσταντινουπόλεως από την εποχή του Βυζαντίου με πρώτο επίσκοπο τον Στάχυ (38 μ.Χ.), περιγραφές για τις πάμπολλες Ι. Μονές της Πόλης και για τις εκατοντάδες εκκλησίες αφιερωμένες στον Χριστό, την Θεοτόκο,

τους Αγίους κ.ά.

Η εμβριθής αυτή έρευνα του π. Δοσιθέου περιλαμβάνει και πληροφορίες για τη ζωή της ρωμηοσύνης στην Πόλη, το πλούσιο φιλανθρωπικό έργο (ιδρύματα, νοσοκομεία, γηροκομεία κ.ά.), αλλά και πίνακα σημαντικών γεγονότων του Βυζαντίου και της Κωνσταντινουπόλεως προ Χριστού και μετά Χριστόν.

www.mikrohorio.gr

Η ιστοσελίδα της Αδελφότητας Μικροχωριτών

Επισκεφθείτε τη

Δημήτρης Ευαγγελοδήμος: *Θανάσης Καρπενησιώτης, Πρωταθλητής και Πρωτομάρτυρας της Ελευθερίας, Σ.Ι. Ζαχαρόπουλος, Αθήνα 2019*

Η εμπειριστατωμένη έρευνα του γνωστού δημοσιογράφου Δημήτρη Ευαγγελοδήμου, έφερε στο φως άγνωστα στοιχεία για τη ζωή και τη δράση ενός αφανούς ήρωα, από τον Άγιο Ανδρέα Ευρυτανίας.

Με ζωντανή εκφραστική γραφή, ο σ. μάς ιστορεί την ενδιαφέρουσα πορεία του Θανάση Καρπενησιώτη ή Φούρλα ή Τουφεκτζή. Προς αναζήτηση καλλίτερης τύχης ξενιτεύτηκε μικρός. Στην Πόλη γίνεται πολύ καλός οπλουργός. Στον ρωσικό στρατό, υπό τις διαταγές του Αλέξ. Υψηλάντη, διακρίνεται, παρασημοφορείται και προάγεται σε συνταγματάρχη. Στο Ιάσιο καταφέρνει να γίνει

ευυπόληπτος κτηματίας. Στο νου του έχει πάντα την Ελλάδα και άσβεστος πόθος του είναι η λευτεριά της. Γίνεται μέλος της Φιλικής Εταιρείας και σαν έρχεται η στιγμή συγκροτεί στρατό και πολεμάει ασταμάτητα τους Τούρκους ως τη μοιραία μάχη στο Σκουλένι όπου αν και τραυματισμένος, παλεύει γενναία, ακόμα κι όταν μένει δίχως βόλια. Η ορμή του σταματά μόνο όταν ένα βόλι στο κεφάλι του κόβει το νήμα της ζωής (17 Ιουνίου 1821).

Βιολέττας Μπουτοπούλου-Χασάνου: *Εκκλησιαστικά, Εκπαιδευτικά και Άλλα Στοιχεία Άμπλιανης Ευρυτανίας, Μακύνεια 2019*

Καθοδηγητής της κ. Βιολέττας Χασάνου στη γραφή αυτού του βιβλίου ήταν η αγάπη για την γενέτειρά της. Στόχος ήταν η διάσωση ιστορικών στοιχείων της Άμπλιανης, ώστε να μη χαθούν στη λήθη του χρόνου.

Πρόκειται για μια διεξοδική έρευνα 678 σελίδων γραμμένη με πιστότητα, εκφραστικότητα και τέλεια δομή, που κρατά αμείωτο το ενδιαφέρον του αναγνώστη.

Το πρόσφατα βραβευμένο αυτό βιβλίο από την Ένωση Ελλήνων Λογοτεχνών, είναι απόσταγμα γνώσης και αγάπης που, όχι μόνο φέρνει στο φως άγνωστα ως τώρα ιστορικά στοιχεία της Άμπλιανης Ευρυτανίας, αλλά προσθέτει ένα ακόμη

λιθαράκι στην πληρέστερη καταγραφή της ιστορίας ολόκληρης της Ευρυτανίας.

Λίγα λόγια γι' αυτούς που έφυγαν

Μέσα στην αέναη και αμείλικτη ροή του χρόνου, συγχωριανοί μας φεύγουν συνεχώς από κοντά μας, οι μορφές τους όμως αξίζει να παραμένουν ζωντανές στη μνήμη μας και να συνεχίσουν να ζουν μέσα στις καρδιές μας. Αυτός είναι και ο στόχος της στήλης αυτής, που γίνεται με φροντίδα των οικείων, οι οποίοι θα πρέπει να στέλνουν στη διεύθυνση του περιοδικού μας μία φωτογραφία και ένα σχετικό κείμενο ή βιογραφικά στοιχεία του εκλιπόντος

Πάνος Ι. Μουχρίτσας (1918-2019)

Με τη συμπλήρωση ενός και πλέον αιώνα ζωής έφυγε από το μάταιο κόσμο μας μια εμβληματική μορφή του χωριού, ο Πάνος, ο "Μανθοπάνος". Έζησε στο χωριό στο μεγαλύτερο διάστημα του 20^{ου} αιώνα, πάνω και πέρα από τις καταθλιπτικές εποχές, όπως αυτές της Κατοχής με τα συσσίτια, της Εθνικής Αντίστασης με την αδελφή του Φώτο καπετάνισσα, και του Εμφυλίου με τον αντάρτη αδελφό του Χρήστο που χάθηκε άδικα.

Ο Πάνος, πάντοτε παιδί, ζούσε με τη μάνα του, που ήταν ευσεβέστατη νεώκορος της Αγιά Σωτήρας και ο Πάνος πολύτιμος βοηθός της. Εκτός απ' το μόνιμο καθήκον του να χτυπάει τις καμπάνες του καμπαναριού μας για την εκκλησία, ο Πάνος φρόντιζε να ετοιμάσει τα κάρβουνα για το θυμιατό, να ανάβει και να σβήνει όλα τα καντήλια αλλά και να επιτηρεί την ευταξία μέσα στην εκκλησία, ιδιαίτερα για μάζ τα μικρά παιδιά που ήμασταν

όλο σκανταλιές.

Απ' όλα τα παιδιά που κάναμε "παρέα" ή τον πειράζαμε, εγώ ήμουν ο ευνοούμενός του. Μ' έπαιρνε μαζί του να χτυπάμε τις καμπάνες ή μου 'λεγε τα παράπονά του. Αυτό ίσως είχε να κάνει με το ότι γεινιάζε το σπίτι του στο "Γούμενο" με το πατρικό μου, δηλ. της γιαγιάς μου Νικήτως.

Παραμένοντας ωστόσο πάντα παιδί, ο Πάνος είχε δύο αγάπες: Η μία ήταν το παιχνίδι της "χάσας", δηλ. ένα κλαδί που το άνοιγε στη μία άκρη και στο άνοιγμα αυτό έβαζε μια λεπτή πέτρα που την τίναζε με δύναμη μακριά. Αυτό ήταν παιχνίδι αλλά και όπλο του κατά παντός "εχθρού". Η άλλη αγάπη του ήταν ένα αυτοσχέδιο σαντούρι, που το 'παιζε και με αυτό ηρεμούσε. Αυτό όμως γινόταν αντικείμενο σκωπτικών σχολίων από τα μέλη της παρέας στις βόλτες του καλοκαιριού στον Νοκολό και πίσω. Ο Πάνος αντιδρούσε άλλοτε μειλίχια και άλλοτε βίαια, όμως ποτέ δεν άφηγε την παρέα. Όσο για την παρέα ήταν πάντα η σκιά της, που συντρόφευε τις όμορφες στιγμές χαλάρωσης και ξεγνοιασιάς.

Με τέτοια βιώματα της ζωής του χωριού μας, της ανεμελιάς και της ξεγνοιασιάς, της άλλοτε ασυλλόγιστης και άλλοτε πονεμένης παιδικότητας συνδέθηκε η ζωή του Πάνου.

Ας είναι τα λίγα αυτά λόγια το "ρέκβιεμ" για τον Πάνο, τον "πρίγκιπα" της καμπάνας, του σαντουριού και της χάσας αλλά και των ωραίων αναμνήσεων από την παιδική και νεανική μας ζωή στο αγαπημένο μας Μικρό Χωριό.

Μένιος Κ.

Κλεομένης Π. Τζαβέλης

Όπως πληροφορηθήκαμε, ένας ακόμη συγχωριανός μας, ο Μένιος Τζαβέλης, έφυγε από την ζωή την περασμένη χρονιά (2019), σε ηλικία 92 χρονών. Ήταν γιος του Παναγιώτη Τζαβέλη από παλιά οικογένεια του χωριού μας και της Μαρίας Κονδύλη.

Συνταξιούχος του εργοστασίου Κεράνη, ζούσε στον Πειραιά με τη γυναίκα του και το γιο του Παναγιώτη που του χάρισε ένα εγγόνη.

Ζωή Φ. Πασπαλάρη

Μια καλόκαρδη και αξιοσέβαστη συγχωριανή μας, η Ζωή Φ. Πασπαλάρη, έφυγε από κοντά μας τον περασμένο Ιούλιο (2019). Ο ανεψιός της περιγράφει με αγάπη τις δυσκολίες της ζωής της και την μεγάλη ανθρωπιά της:

«Πολυαγαπημένη μου θεία,

Τώρα που η ψυχή σου ταξιδεύει στη γειτονιά των Αγγέλων, ηθικό χρέος σε μένα είναι να απαριθμήσω σημαντικά γεγονότα της ζωής σου. Πέρασες δύσκολα εμφυλιοπολεμικά χρόνια. Παντρεύτηκες έναν υπέροχο άνθρωπο το θείο μου Φίλιππο Πασπαλάρη. Δυστυχώς ο εμφύλιος πόλεμος σας έδιωξε στην Τσεχία, όπου απέκτησες τις υπέροχες κόρες σου, την Σπυριδούλα, την Ελένη και την Κωνσταντίνα. Καμάρωσες εγγόνια και δισέγγονα. Είχες την ατυχία να χάσεις τον αγαπημένο μας θείο νωρίς. Δυσβάστακτος ο πόνος. Όμως ο Θεός σε προίκισε με ηρεμία, γαλήνη, κουράγιο.

Οι κόρες σου στάθηκαν κοντά σου μέχρι την τελευταία σου πνοή. Ήσουν άνθρωπος σεμνός, μετριοπαθής, υπομονετικός. Αγαπούσες

τον κάθε χωριανό σαν αδελφό σου και στάθηκες δίπλα σ' έναν υπέροχο άνθρωπο που αναμόρφωσε το Μικρό Χωριό, τον Φίλιππο Πασπαλάρη.

Σεβαστή μου θεία, να σ' ευχαριστήσω και προσωπικά, γιατί ως μαθητής με τους αείμνηστους γονείς μου, με φιλοξένησες στο σπίτι σου. Αγαπημένη μου θεία, εκεί που είσαι δώσε χαιρετισμούς στο θείο Φίλιππο, τους γονείς μου, τους θείους μου και τον θείο Κώστα. Αιώνια σου η μνήμη».

Νικόλαος Τραστέλης, Θεολόγος

Άννα Μπιλέτα-Κατσιγιάννη.

Στο Νέο Μικρό Χωριό, όπου ζούσε, έφυγε απ' τη ζωή, πλήρης ημερών, η αγαπητή συγχωριανή μας Άννα Κατσιγιάννη. Μετά τον πόλεμο είχε εγκατασταθεί στην Αθήνα, όπου μεγάλωσε και πάντρεψε τις δύο κόρες της.

Την τραβούσε όμως η ζωή στο χωριό και τα τελευταία χρόνια ζούσε εκεί με τον άντρα της Χρήστο και μαζί χαίρονταν τη συντροφιά γειτόνων και συγγενών, περιμένοντας πάντα τα παιδιά τους από την Αθήνα και τα αγαπημένα τους εγγόνια.

Η κηδεία της έγινε στις 26 Ιουλίου 2019.

Αναστασία Γιάννη Δερματά

Όλοι θυμόμαστε την αγαπητή Σούλα, στη βεράντα του σπιτιού της, στην πλατεία του παλιού Μικρού Χωριού, με το πηγαίο χαμόγελο της, πάντα πρόσχαρη και έτοιμη να ανταλλάξει δυο φιλικές κουβέντες με κάθε συγχωριανό.

Γυναίκα του αείμνηστου συγχωριανού μας γιατρού Γιάννη Δερματά, στοργική σύζυγος, μητέρα και γιαγιά έφυγε από τη ζωή στη Θεσσαλονίκη όπου ζούσε, στις 13 Αυγούστου 2019.

Αγαπούσε πολύ το χωριό και ενδιαφερόταν για κάθε τι που γινόταν εκεί ή συνέβαινε σε κάθε χωριανό. Ήταν πάντα γενναιόδωρη στη συμβολή της στο έργο της Αδελφότητας, στις επισκευές της Αγιά Σωτήρας κ.ά. Ας σημειωθεί ότι στη μνήμη

του συζύγου της, με δωρεά της, κατασκευάστηκε το μεγάλο στέγαστρο-καθιστικό, στο πάνω μέρος της πλατείας, καθώς και το αριστερό ξύλινο σκαλιστό Αναλόγιο στην Αγία Σωτήρα.

Κοινωνική, προσφιλής, αποχαιρέτησε το πρόσκαιρο κόσμο μας, μέσα στην αγάπη και στοργή των δύο παιδιών της, της Μαρίνας και του Δημήτρη και των τεσσάρων εγγονών της.

Αρετή Φλώρου-Φώλου.

Η Αρετή Φλώρου, γέννημα θρέμμα του Μικρού Χωριού, πέρασε Κατοχή και Εμφύλιο, έζησε πολλά χρόνια στην Αυστραλία και έφυγε από τη ζωή στον τόπο που γεννήθηκε στις 28 Αυγούστου 2019. Φιλότιμη, κοινωνική, εργατική, στοργική σύζυγος, μητέρα και γιαγιά αντιμετώπιζε τις όποιες αντιξοότητες της ζωής πάντα με το κεφάλι ψηλά. Η εγγονή της, Τζένα, απαθανατίζει τη ζωή της στο ζεστό αφιέρωμα αγάπης, που έγραψε στη μνήμη της:

«Γιαγιά μου, έζησες ζωή γεμάτη. Τρία παιδιά, 7 εγγόνια και 2 δισέγγονα. Είχες οικογένεια σε δύο χώρες και σε αγαπάμε πολύ. Πάντα ανεξάρτητη και ασταμάτητη, αρχόντισσα του τσάμικου και με τα ανέκδοτά σου μάς έκανες να γελάμε. Πάντα θα θυμάμαι τα ταξίδια μας

στην Αστροβίτσα και στα Σταμνά που κάναμε τα μπάνια μας παρέα και το μεγάλο ταξίδι μαζί πίσω στην Αυστραλία. Οι ιστορίες που μου έλεγες και τα τραγούδια μας θα μου μείνουν και τα λέω τώρα στις δικές μου κόρες. Μάς έφυγες την ίδια μέρα που μάς έφυγε ο παππούς και είστε τώρα μαζί ύστερα από 19 χρόνια. Καλό Παράδεισο να έχεις γιαγιά, θα σε έχω στην καρδιά μου πάντα».

Δημήτριος Κανούτος

Τον Αύγουστο (2019) έφυγε από τη ζωή ο Δημήτρης Κανούτος. Ήταν Συνταξιούχος καθηγητής Ηλεκτρονικών Υπολογιστών, ζούσε στη Λαμία με την οικογένειά του, τη γυναίκα του και τις δύο κόρες του, που τις καμάρωσε αποκατεστημένες.

Ερχόταν κατά διαστήματα στο χωριό μας, αν και το πατρικό σπίτι του, δίπλα στο σπίτι της Λύμπως κάτω από το Κρι, δεν υπήρχε πια.

Τα τελευταία χρόνια η υγεία του επέβαλε να μένει κλινήρης. Έφυγε μέσα από τις άοκνες φροντίδες της αγαπημένης του συζύγου και την αγάπη των παιδιών και εγγονών του.

Γιάννης Φλώρος

Χτυπημένος από την επάρατο, έφυγε από τη ζωή ο αγαπητός συγχωριανός μας Γιάννης Φλώρος στις 19 Σεπτεμβρίου 2019.

Ήταν ο μικρότερος από τα αδέρφια του, τον Κώστα που πέθανε πριν λίγα χρόνια και τον Παντελή. Πάντα φιλότιμος και πρόθυμος να δουλέψει για το χωριό και την οικογένειά του. Με τη γυναίκα του, Χριστίνα, είχε δύο κόρες τις οποίες καμάρωσε αποκατεστημένες και αξιώθηκε να χαρεί τα αγαπημένα του εγγόνια.

Σύλβια Ζαχαροπούλου

Αισθητή η έλλειψη της αγαπητής Σύλβιας, συζύγου του συγχωριανού μας Σεραφείμ Ζαχαρόπουλου. Αν και γεννημένη στη Ζάκυνθο, η Σύλβια αγαπούσε το χωριό μας, και κάθε καλοκαίρι, παράλληλα με τη φροντίδα του σπιτιού και της υπερήλικης πεθεράς της, απολάμβανε τις παρέες του χωριού, συμβάλλοντας πάντα εποικοδομητικά σε προτάσεις για το καλό του Χωριού.

Προνοητική και στοργική σύζυγος, μητέρα και γιαγιά κοινωνικά ευαίσθητη, δραστήρια, προσφιλής Μικροχωρίτισσα, αντιμετώπιζε την όποια αντιξοότητα με ωριμότητα και αποφασιστικότητα. Ευχάριστη στη συζήτηση στις παρέες, πάντα κομψή και κοινωνική, δεν έλειπε ποτέ από συναντήσεις Μικροχωριτών στην Αθήνα. Κηδεύτηκε στις 15 Οκτωβρίου 2019 στον οικογενειακό τάφο της ιδιαίτερης πατρίδας της, τη Ζάκυνθο. Η ευγενική μορφή της θα μένει πάντα ζωντανή στη μνήμη μας .

Ευδοξία Τάσιου-Παναγιωτοπούλου

Μεγάλωσε στο Μικρό Χωριό μαζί με τους γονείς και τα αδελφία της. Παντρεύτηκε τον Θανάση Παναγιωτόπουλο και μαζί εξακολούθησαν να ζουν στο χωριό ως ότου εκείνος έφυγε από τη ζωή. Η Ευδοξία, μόνη πλέον, εξακολούθησε να ζει στο χωριό φροντίζοντας τα ζωντανά και τα κτήματά της.

Εργατική, καλοσυνάτη, πρόθυμη ήταν πάντα παρούσα σε όλα τα συμβάντα του χωριού. Η αδελφή της έσπευσε, από τη μακρινή Αμερική όπου ζει, για να τη συνοδεύσει στην τελευταία της κατοικία μαζί με όλους τους συγχωριανούς στις 26 Οκτωβρίου 2019.

Γιάννης Κοντός.

Γεννημένος στα Ψιανά Ευρυτανίας, παντρεύτηκε την συγχωριανή μας Ελένη Φλώρου και μετά την συνταξιοδότησή του εγκαταστάθηκε στο χωριό μας. Καλοσυνάτος, κοινωνικός, αντιμετώπιζε τη ζωή με πηγαίο χιούμορ. Με τη γυναίκα του καμάρωναν την μοναχοκόρη τους Μαρία, παντρεμένη με τον επίσης συγχωριανό Φώτη Γεωργακόπουλο και τα αγαπημένα τους εγγόνια.

Τα προβλήματα υγείας που τον βασάνιζαν τον τελευταίο καιρό χρειάστηκαν βοήθεια, την οποία απλόχερα πρόσφερε η μονακριβή κόρη τους, στο σπίτι της οποίας, στην Αθήνα, άφησε και την τελευταία του πνοή.

Η κηδεία του έγινε στο Μικρό Χωριό στις 15 Δεκεμβρίου 2019

Γιώργος Β. Παπανίκος και Νίκος Β. Παπανίκος

Οι δύο μεγαλύτεροι γιοί του αλησμόνητου ιερέα του χωριού μας (1945-1958), π. Βασίλη Παπανίκου, έφυγαν από τη ζωή σχεδόν μαζί, ο Γιώργος στο τέλος του 2019 και ο Νίκος στις αρχές του 2020.

Ο Γιώργος ήταν συνταξιούχος του Υπουργείου Συγκοινωνιών και ζούσε στην Αθήνα μαζί με την αδελφή του Βασιλική. Ο Νίκος ήταν συνταξιούχος υπάλληλος του Υπουργείου Οικονομικών, παντρεμένος με παιδιά και εγγόνια. Αιώνια τους η μνήμη

Γιάννης Σπ. Κουτσούκης (1928-2020)

Μετά από ολιγοήμερη νοσηλεία, με το πέρας της γιορτής του, στις 8 Ιανουαρίου 2020, έφυγε από τον πρόσκαιρο κόσμο μας ο Γιάννης Σπ. Κουτσούκης, αφήνοντας πίσω του την αγαπημένη του οικογένεια, τη γυναίκα του Βασιλική, τα παιδιά του Σπύρο-Κλαίρη, Γιώργο-Ρένα και τα εγγόνια του Γιάννη, Ελβίρα και Μαριαλένα.

Γέννημα θρέμμα του Μικρού Χωριού, ο Γιάννης έζησε όλες τις κακουχίες της Κατοχής και της Εθνικής Αντίστασης. Ο πατέρας του πέθανε στην Κατοχή, το σπίτι τους κάηκε από τους Γερμανούς (1944). Ο Γιάννης, πάντα ακίνητος και δουλεutάρης, αγωνίσθηκε για να εξασφαλίσει τα προς το ζην

στην ορφανεμένη οικογένεια, τη μητέρα και τα μικρότερα αδέρφια του. Προς αναζήτηση καλλίτερης τύχης πήγε στην Θεσσαλονίκη, όμως παρά τον ολόημερο μόχθο το όφελος ήταν ελάχιστο. Έτσι αποφάσισε να ξενιτευτεί στην Αμερική. Εκεί η σκληρή δουλειά έφερε το αναμενόμενο αποτέλεσμα και στη δεκαετία του '70 επέστρεψε στη γενέτειρα και εγκαταστάθηκε στη Λαμία.

Ευαίσθητος απέναντι στον πάσχοντα συνάνθρωπό του, ολιγαρκής, προσηνής και αφειδώλευτος έκανε ό,τι μπορούσε για να τον βοηθήσει. Συναισθηματικός, στοργικός σύζυγος, πατέρας και παππούς, κάθε καλοκαίρι βρισκόταν στο αγαπημένο του χωριό, πάντα για να περιποιηθεί το πατρικό σπίτι, να ανοίξει τις αυλακιές, να κλαδέψει, να δει συγχωριανούς, ποτέ όμως για ανάπαυλα. Αλλά και στη Λαμία, όπου ζούσε, καθημερινά έδινε το παρόν στο κοντινό καφενείο μέχρι τον τελευταίο χρόνο, που τα πόδια του τον ανάγκασαν να περιορίσει τις κινήσεις μέσα στο σπίτι και την αυλή.

Στην κηδεία του τον αποχαιρέτησε ο αδελφός του Μένιος. Η πρόσχαρη, καλοπροαίρετη μορφή του θα ζει πάντα στη μνήμη και στην καρδιά μας.

Μοναχή Πελαγία (1936-2020)

Η Μοναχή Πελαγία ή κατά κόσμον Μαρία Κάτζιου αποδήμησε εις Κύριον στις 22 Ιανουαρίου 2020. Η εξόδιος ακολουθία τελέσθηκε την Πέμπτη 23 Ιανουαρίου, στο Ησυχαστήριο της Οσίας Μαρίας της Αιγυπτίας στο Μικρό Χωριό, με την παρουσία πολλών ιερέων και προεξάρχοντος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καρπενησιού κ.κ. Γεωργίου.

Η βαθειά πίστη της από την νεαρή της ηλικία την οδήγησαν στη μοναστική ζωή. Σε δικό της κτήμα χτίστηκε ένα πανέμορφο ησυχαστήριο μοναζουσών το 1973, Μετόχι της Ι.Μ. Τατάρνης. Έκτοτε, εκεί μόναζε η αδελφή Πελαγία ως το τέλος του βίου της.

Το Μοναστήρι φιλοξενεί δυο τεμάχια Τιμίου Ξύλου, άγια λείψανα μαρτύρων, πατέρων, οσίων και Αγίων. Σήμερα, εκτός από τους κοιτώνες, τους χώρους υποδοχής, εστίασης κλπ. το μοναστήρι κοσμείται από έναν πανέμορφο ναό, το Καθολικό, όπου τιμάται η Οσία Μαρία η Αιγυπτία, το παλιό Καθολικό προς τιμήν της Αγίας Ευφημίας και το παρεκκλήσιο του Αγίου Βασιλείου στο υπόγειο.

Την αγαπημένη μας Μοναχή Πελαγία συνόδευσαν στην τελευταία της κατοικία όλοι οι Μικροχωρίτες και πλήθος κόσμου από τα γύρω χωριά και όχι μόνο. Αιωνία της η μνήμη.

ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΞΕΧΝΟΥΝ

Συνδρομές και Δωρεές εις μνήμην, που έχουν εισπραχθεί από 11/6/2019

Το Διοικητικό Συμβούλιο της Αδελφότητας Μικροχωριτών ευχαριστεί όλους όσους εξοφλούν της συνδρομές τους ή με χρηματικές δωρεές στηρίζουν το έργο της. Η συμβολή αυτή είναι η κινητήρια δύναμη της Αδελφότητας, που λειτουργεί χάρη στην εθελοντική στράτευση των μελών του Διοικητικού της Συμβουλίου.

Οι δωρεές σκοπούν στη συντήρηση και λειτουργία του Ιστορικού και Λαογραφικού Μουσείου του Μικρού Χωριού

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ	ΣΥΝΔΡΟΜΗ Ευρώ	ΔΩΡΕΑ Ευρώ	ΑΙΤΙΟΛΟΓΙΑ ΔΩΡΕΑΣ
ΑΖΑΚΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	20,00	60,00	ΕΙΣ ΜΝΗΜΗ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΙΕΡΕΟΥ
ΑΖΑΚΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ	30,00		
ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ	20,00		
ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ	20,00		
ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΥ ΓΕΩΡΓΙΑ	20,00		
ΑΙΒΑΛΙΩΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ	20,00	140,00	ΕΙΣ ΜΝΗΜΗ ΜΗΤΡΟΣ
ΑΝΔΡΕΟΠΟΥΛΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ	20,00		
ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ ΝΙΚΟΛΑΣ	20,00		
ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΥ ΑΛΙΚΗ	20,00		
ΑΡΩΝΗ ΜΑΡΙΑΝΘΗ	20,00		
ΑΡΩΝΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ	20,00		
ΑΦΕΝΤΑΚΗ ΣΟΦΙΑ - ΠΑΠΑΔΑΚΗ	20,00		
ΒΕΝΕΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ	20,00		
ΒΟΝΟΡΤΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ	20,00		
ΒΟΝΟΡΤΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ (ΣΠΥΡΟΣ)	20,00		
ΒΟΥΓΑ ΔΕΣΠΟΙΝΑ	60,00		
ΓΑΒΡΙΛΗΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ	40,00		
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΓΙΑΝΝΟΣ	20,00	10,00	ΥΠΕΡ ΜΟΥΣΕΙΟΥ
ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ ΝΙΚΟΣ	20,00		
ΔΕΡΜΑΤΑ ΕΙΡΗΝΗ	20,00		
ΔΕΡΜΑΤΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ	20,00		
ΔΕΡΜΑΤΑΣ ΣΠΥΡΟΣ	20,00		
ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΚΟΤΑΣ	20,00		
ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ ΣΩΤΗΡΙΑ	20,00		
ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ ΣΩΤΗΡΙΑ	20,00		
ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΚΑΙ ΓΑΛΑΝΟΥΔΗ ΕΛΕΝΗ	20,00		
ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΚΑΙ ΓΑΛΑΝΟΥΔΗ ΕΛΕΝΗ	20,00		

ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΚΑΙ ΓΑΛΑΝΟΥΔΗ ΕΛΕΝΗ	20,00		
ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΥ ΕΥΤΥΧΙΑ	20,00		
ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΥ ΕΥΤΥΧΙΑ	20,00		
ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΥ ΕΥΤΥΧΙΑ	20,00		
ΖΑΧΑΡΟΠΟΥΛΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΚΑΙ ΜΑΡΙΑ	20,00	20,00	ΥΠΕΡ ΜΟΥΣΕΙΟΥ
ΖΑΧΑΡΟΠΟΥΛΟΥ ΣΠΥΡΙΔΟΥΛΑ ΠΕΠΟΥΛΑ	20,00		
ΖΗΣΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ	20,00		
ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΑΙ ΜΑΡΙΑ	20,00		
ΘΑΝΟΣ ΚΩΣΤΑΣ	20,00		
ΚΑΚΑΒΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ		80,00	ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ ΠΡΙΟΒΟΛΟΥ
ΚΑΚΙΑ ΚΕΡΑΝΗ-ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ	40,00	300,00	ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ ΠΑ- ΝΑΓ.ΚΟΛΙΑΣ ΚΕΡΑΝΗΣ ΚΑΙ ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ ΑΘΑΝ ΚΕΡΑΝΗ
ΚΑΚΟΥΡΑ ΜΑΡΙΑ ΚΑΙ ΓΙΩΡΓΟΣ	40,00	120,00	ΥΠΕΡ ΜΟΥΣΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ ΠΡΙΟ- ΒΟΛΟΥ
ΚΑΝΟΥΤΟΣ ΚΩΝ ΚΑΙ ΡΕΝΑ	20,00		
ΚΑΡΑΝΙΚΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ	20,00	50,00	ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ ΑΝΤΩ- ΝΗ ΚΑΡΑΝΙΚΑ ΚΑΙ ΓΟ- ΝΕΩΝ ΙΩΑΝΝΗ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΤΣΙΝΙΑ
ΚΑΡΑΝΙΚΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ	20,00		
ΚΑΡΒΕΛΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ	20,00		
ΚΑΤΣΟΥΔΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ	40,00		
ΚΕΡΑΝΗ ΧΡΥΣΟΥΛΑ	20,00		
ΚΕΡΑΝΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ	20,00		
ΚΟΚΟΣΗΣ ΓΙΑΝΝΗΣ	40,00		
ΚΟΜΠΟΡΟΖΟΣ ΝΑΣΟΣ του ΤΡΥΦΩΝΑ	20,00		
ΚΟΝΤΟΓΕΩΡΓΟΣ ΑΘΑΝ. ΚΑΙ ΚΑΛΙΤΣΑ	20,00		
ΚΟΥΚΟΥΒΑΟΣ ΗΛΙΑΣ	20,00		
ΚΟΥΛΜΕΝΤΑΣ ΕΛΕΝΗ	50,00		
ΚΟΥΜΠΟΣ ΘΑΝ. ΚΑΙ ΚΟΥΤΣΟΥΚΗ ΣΟΦΙΑ	20,00		
ΚΟΥΤΣΟΥΚΗΣ ΚΛΕΟΜΕΝΗΣ		250,00	ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ Ν.ΑΖΑΚΑ- Δ.ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ- ΝΑΥΣΙΚΑΣ-ΟΛΓΑΣ ΛΙΑΠΗ- ΕΥΑΓ.ΠΕΤΡΟΠΟΥΛ
ΚΟΥΤΣΟΥΚΗ ΚΟΥΛΑ ΚΑΙ ΟΙΚ. ΣΠΥ- ΡΟΥ ΚΑΙ ΓΙΩΡΓΟΥ		500,00	ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ ΤΟΥ ΣΥΖΥΓΟΥ ΚΑΙ ΠΑΤΡΟΣ ΓΙΑΝΝΗ

ΚΟΥΤΣΟΥΚΗ ΦΡΟΣΩ	20,00		
ΚΟΥΤΣΟΥΚΗΣ ΑΛΕΚΟΣ ΚΑΙ ΝΙΚΗ		200,00	ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ ΑΔΕΛΦΟΥ ΓΙΑΝΝΗ
ΚΟΥΤΣΟΥΚΗΣ ΜΕΝΙΟΣ ΚΑΙ ΑΙΜΙΛΙΑ		200,00	ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ ΑΔΕΛΦΟΥ ΓΙΑΝΝΗ
ΚΟΥΤΣΟΥΚΗΣ ΝΙΚΗΤΑΣ ΚΑΙ ΕΦΗ		100,00	ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ ΓΙΑΝΝΗ ΚΟΥΤΣΟΥΚΗ
ΚΟΥΦΑΛΙΩΤΗ ΜΑΡΙΑ	20,00		
ΚΟΥΦΑΛΙΩΤΗΣ ΚΛΕΟΜΕΝΗΣ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΙΑ	20,00		
ΚΡΕΖΙΑ ΑΣΗΜΙΝΑ	20,00	30,00	ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ ΜΗΤΡΟΣ
ΚΡΙΚΟΣ ΚΩΝ/ΝΟΣ	20,00		
ΚΡΙΚΟΣ ΣΠΥΡΟΣ	20,00		
ΚΥΡΙΤΣΗΣ ΒΑΓΓΕΛΗΣ	20,00		
ΚΥΡΙΤΣΗΣ ΝΙΚΟΣ	40,00	10,00	ΥΠΕΡ ΜΟΥΣΕΙΟΥ
ΛΑΙΝΗ-ΜΠΑΚΟΓΙΑΝΝΗ ΕΥΔΟΚΙΑ		50,00	ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ ΣΥΖΥΓΟΥ
ΛΕΚΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΙ ΝΙΚΟΛ	20,00		
ΛΙΑΠΗΣ ΗΡΑΚΛΗΣ	20,00		
ΛΙΑΠΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΙ ΤΡΙΝΤΑΦΥΛΙΑ	20,00		
ΛΙΑΡΟΚΑΠΗ ΕΛΕΝΗ	20,00		
ΛΙΑΡΟΚΑΠΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΚΑΙ ΛΟΥΚΙΑ	20,00		
ΜΑΡΓΕΤΗ ΕΛΙΣΑΒΕΤ	20,00		
ΜΑΡΓΕΤΗ ΜΑΡΙΑ	20,00		
ΜΑΣΟΣΤΑΣΗΣ ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΚΑΙ ΒΑΣΙ- ΛΙΚΗ ΧΟΝΔΡΟΥ	20,00		
ΜΠΑΚΟΓΙΑΝΝΗ ΜΑΡΙΑ- ΖΑΧΑΡΟΠΟΥΛΟΥ	50,00		
ΜΠΑΚΟΓΙΑΝΝΗΣ ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΙ ΕΛΕΝΗ	50,00		
ΜΠΑΛΟΜΕΝΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ		20,00	ΥΠΕΡ ΜΟΥΣΕΙΟΥ
ΜΠΑΜΠΑΝΙΚΟΛΟΥ-ΚΕΡΑΝΗ ΙΩΑΝΝΑ	50,00	1,000,00	ΥΠΕΡ ΑΓΙΑΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (ΕΠΙΣΚΕΤΗ ΤΡΟΥΛΟΥ) ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ ΓΟΝΕ- ΩΝ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΑΙ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ (800 ΕΥ- ΡΩ) ΚΑΙ ΦΩΤΕΙΝΗΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ(200 ΕΥΡΩ)
ΜΠΟΥΛΟΥΜΠΑΣΗ ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ	\$ 100,00		
ΜΠΟΥΡΑΣ ΚΩΝ. ΧΡΗΣΤΟΣ	100,00		
ΜΩΡΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ	20,00		
ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΒΙΓΛΑΣ	20,00		
ΝΤΑΦΙΛΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ	35,00	85,00	ΥΠΕΡ ΜΟΥΣΕΙΟΥ

			ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ ΚΩΝ ΦΛΩΡΟΥ
ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ	20,00		
ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΣ	20,00		
ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΔΗΜΗΤΡΑ	20,00	100,00	ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ ΓΙΑΝΝΗ ΚΟΥΤΣΟΥΚΗ
ΠΑΠΑΔΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ	20,00		
ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ ΛΟΥΛΑ	20,00		
ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ	20,00	280,00	ΥΠΕΡ ΜΟΥΣΕΙΟΥ
ΠΑΠΑΝΙΚΟΣ ΘΩΜΑΣ ΚΑΙ ΕΛΕΝΗ	20,00	300,00	ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ ΑΔΕΡ- ΦΩΝ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΙ ΝΙΚΟΥ ΠΑΠΑΝΙΚΟΥ
ΠΙΤΣΙΟΛΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ	200,00	200,00	ΥΠΕΡ ΜΟΥΣΕΙΟΥ
ΠΛΑΚΑΣ ΑΘ.ΧΡΙΣΤΟΣ	20,00		
ΠΛΑΚΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ	20,00		
ΠΛΑΚΑΣ ΒΑΓΓΕΛΗΣ	20,00		
ΠΡΙΟΒΟΛΟΣ ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΚΑΙ ΚΑΣΣΙΑΝΗ		\$ 200,00	ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ ΜΑΡΙΑΝΘΗΣ
ΡΟΥΣΣΙΝΟΥ ΡΙΤΑ	20,00		
ΣΑΡΡΑΣ ΗΛΙΑΣ	20,00		
ΣΙΔΕΡΙΔΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ	20,00		
ΣΚΑΛΤΣΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ	20,00		
ΣΚΡΕΠΕΤΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ	20,00		
ΣΤΑΜΟΥΛΗΣ ΦΩΤΙΟΣ	60,00		
ΣΤΑΥΡΑΚΗ ΕΛΕΝΗ	80,00		
ΣΤΟΓΙΑΝΝΗ ΜΑΡΙΝΑ	20,00	30,00	ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ ΑΘΗΝ.ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛ ΟΥ
ΤΡΑΧΑΝΑ ΕΛΕΝΗ ΚΑΙ ΠΕΤΡΟΣ	20,00		
ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΗ ΕΥΘΥΜΙΑ	20,00		
ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΗΣ ΚΩΣΤΑΣ	20,00		
ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΗΣ ΧΡΗΣΤΟΣ	20,00		
ΤΣΑΡΟΥ ΣΙΑ	20,00		
ΤΣΙΜΠΟΓΙΑΝΝΗ ΑΘΗΝΑ	20,00		
ΦΑΤΟΥΡΟΥ ΦΩΤΕΙΝΗ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ	20,00		
ΦΛΕΓΓΑΣ ΑΛΕΚΟΣ	20,00		
ΦΛΕΓΓΑΣ ΤΑΣΟΣ ΚΑΙ ΓΚΟΛΦΩ	20,00	50,00	ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ ΑΡΕΤΗΣ ΦΛΩΡΟΥ
ΦΛΩΡΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ	20,00		
ΦΛΩΡΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ	20,00		
ΦΛΩΡΟΥ ΑΡΕΤΗ	20,00		
ΧΑΜΠΕΡΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ		80,00	ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ ΜΑΡΙΑΝΘΗΣ
ΧΟΝΔΡΟΣ ΣΠΥΡΟΣ ΚΑΙ ΒΑΡΒΑΡΑ	50,00		
ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΙΑ ΕΛΕΝΗ	20,00		

Συνδρομές Εσωτερικού

Ευχαριστούμε τα μέλη μας για την τακτοποίηση των συνδρομών τους. Υπενθυμίζουμε, ότι οι συνδρομές μπορούν να στέλνονται με ταχυδρομική επιταγή. Για διευκόλυνση είσπραξης της επιταγής, παρακαλούμε η επιταγή να γράφεται στο **όνομα** του μέλους του Διοικητικού Συμβουλίου, στο οποίο επιλέγετε να τη στείλετε. Η απόδειξη είσπραξης εσωκλείεται στο αμέσως επόμενο τεύχος του περιοδικού *Μικροχωρικά Γράμματα*, στη σχετική στήλη του οποίου αναγράφεται και η συνδρομή σας.

Ενημέρωση της Επιτροπής για τα Αυλάκια του Μικρού Χωριού

Αγαπητοί φίλοι-φίλες, Συγχωριανοί γεια και χαρά σε όλους σας !!!!

Ως επιτροπή για τα αυλάκια του Μικρού Χωριού, ερχόμαστε να σας ενημερώσουμε για την πορεία του θέματος για το διάστημα από Αύγουστο του 2018 έως Δεκέμβριο 2019.

Αναφερόμαστε συνολικά διότι πέρσι δεν υπήρχε η ενημέρωση μας στο περιοδικό.

Τον Αύγουστο του 2018 με την υποστήριξη όλων των παρόντων Μικροχωριτών στην Ανοιχτή Γενική Συνέλευση συγκεντρώσαμε το ποσό των 720,00€...

..αναλυτικά ως ακολούθως:

ΔΩΡΕΕΣ ΜΙΚΡΟΧΩΡΙΤΩΝ ΓΙΑ ΤΑ ΑΥΛΑΚΙΑ 2018-2019			
A/A	ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ	ΗΜΕΡΟΜ	ΠΟΣΟ
1	Κυρίτσης Σπύρος	17/8/2018	50,00
2	Στογιάννη Μαρίνα	17/8/2018	50,00
3	Αϊβαλιώτου Κική	17/8/2018	50,00
4	Τσινιάς Κώστας	23/8/2018	20,00
5	Κουφαλιώτης Κλεομένης	17/8/2018	20,00
6	Τριανταφύλλης Κώστας	17/8/2018	50,00
7	Τριανταφύλλης Χρήστος	17/8/2018	50,00
8	Φλέγγας Τάσος	17/8/2018	10,00
9	Λιαροκάπη Ελένη	17/8/2018	20,00
10	Λιαροκάπης Θανάσης	17/8/2018	10,00
11	Παπαδοπούλου Λούλα	17/8/2018	50,00
12	Παπαδοπούλου Ελένη	17/8/2018	50,00
13	Παναγιώτου Νίκος	17/8/2018	10,00
14	Κουτσούκη Σοφία	17/8/2018	20,00
15	Παπαθανασίου Θανάσης	17/8/2018	50,00
16	Λιάπης Νίκος	17/8/2018	20,00
17	Μπάκης Χαράλαμπος	17/8/2018	30,00
18	Ηλιάδη-Δερματά Ρήνα	17/8/2018	20,00
19	Γρατσούνη Ελισάβετ	17/8/2018	20,00
20	Φλέγγας Αλέκος	17/8/2018	20,00
21	Σταθόπουλος Γιάννης	17/8/2018	20,00

22	Κρεζζια-Πολύζου Μίνα	28/8/2018	20,00
23	Καρανίκας Δημήτρης	28/8/2018	30,00
24	Δημόπουλος Χρήστος	17/8/2018	10,00
25	Δερματάς Σπύρος	17/8/2018	20,00
	Σύνολο		720,00
	Υπόλοιπο από προηγ.χρονιά 410,00		
	Αυλάκι Μέρσας Ιουν.2018 - 60,00		<u>350,00</u>
	Τελικό ποσό		1070,00

Τον Δεκέμβριο του 2018 αναθέσαμε στον Βασίλη Ζήσιμο τον καθαρισμό των αυλακιών στο χωριό, σε επισκέψεις μας δε την άνοιξη διαπιστώσαμε ότι όλα είχαν καθαριστεί σε όλο τον οικισμό.

Το κόστος του καθαρισμού ανήλθε στο ποσό των 400,00€, το οποίο καταβάλαμε τον Μάρτιο του 2019.

Το καλοκαίρι του 2019 έγινε ο καθαρισμός του καλοκαιριού στο αυλάκι στη Μέρσα έως του Βασίλη το Ρέμα, κόστος 80,00€.

Τον Αύγουστο του 2019, λόγω του ότι δεν έγινε ανοιχτή συνέλευση στο χωριό μας και είχαμε υπόλοιπο αδιάθετο, δεν συγκεντρώσαμε νέο ποσό.

Τον Δεκέμβριο του 2019 έγινε ο ετήσιος καθαρισμός όλων των αυλακιών του χωριού, των φρεατίων και της πλατείας του Παλαιού Οικισμού με κόστος 450,00€.

Ητοι	1070,00€
Καθαρισμός Δεκ.2018	- 400,00€
Αυλάκι Μέρσας-Ρέματος	- 80,00€
Καθαρισμός Δεκ.2019	- 450,00€
Υπόλοιπο	140,00€

..το οποίο, όπως ειπώθηκε στην Τακτική Γενική Συνέλευση, παραδόθηκε στη νέα διοίκηση με την δέσμευση να είμαστε αρωγοί στο Δ.Σ. για ότι χρειαστεί για το κοινό καλό.

Με την ευκαιρία, να ευχηθούμε καλή επιτυχία στο νέο Διοικητικό Συμβούλιο και συγχαρητήρια στα επανεκλεγέντα και νέα μέλη για την εκλογή τους!

Ευχόμαστε και ελπίζουμε να είμαστε γεροί και όρθιοι, όσο το δυνατόν πιο αλώβητοι από την περιπέτεια του covid19 και να ανταμώνουμε στον πλάτανο, στο όμορφο χωριό μας!

...γιατί είναι ανεκτίμητης αξίας αυτό το αντάμωμα, ειδικά όταν η ζωή μας παίρνει από κοντά μας αγαπημένα πρόσωπα!

Με πολλούς μικροχωρίτικους χαιρετισμούς και την αγάπη μας,

Η Επιτροπή για τα Αυλάκια
Αθήνα, 06/05/2020

Ευχαριστίες

Ο Πρόεδρος και τα μέλη του ΔΣ της Αδελφότητας εκφράζουν τις θερμές τους ευχαριστίες στην Κυρία Αιμιλία Κουτσούκη, Πρόεδρο της Αδελφότητας επί σειρά ετών για την μέχρι τώρα προσφορά της στα πολιτιστικά δρώμενα του χωριού μας, με σπουδαιότερο την δημιουργία της Πνευματικής Γωνιάς, Μουσείο, το στολίδι του χωριού μας. Θα είναι πάντοτε στο πλευρό μας και συμπαραστάτης στις προσπάθειές μας!!!

Δωρεά Νίκου και Νικόλ Λεκκού παλέτας αλατιού για τον πάγο. Τους ευχαριστούμε θερμά!!

Ευγενική χορηγία 2.000 ευρώ από την Κυρία Σωτηρία Δημητρακοπούλου- Παπαστάθη κόρη του αείμνηστου Παπαθανάση, για την ψηφιοποίηση όλων των τευχών των περιοδικών Μικροχωρίτικα Γράμματα. Θερμές ευχαριστίες!!

Χορηγία 300 ευρώ του Προέδρου της Αδελφότητας Θανάση Παπαθανασίου για έξοδα του Μουσείου. Ευχαριστούμε θερμά !!

Ο σύμβουλος της Αδελφότητας Γιάννος Γεωργίου, θιασώτης του εθελοντισμού, με προσωπική εργασία έκανε τα παρακάτω,

- Διάνοιξη και σηματοδότηση στο μονοπάτι από την λίμνη μέχρι την Τζίρη
- Αντικατέστησε την σημαία στο μνημείο του Κλέαρχου (Αγ. Απόστολοι)
- Συντήρηση του μονοπατιού από το Παλ. Μικρό Χωριό μέχρι την κορυφή της Χελιδώνας
- Καθαρισμός περιβάλλοντος χώρου στο εκκλησάκι του Αη Γιώργη
- Αποκομιδή του παλιού ξύλινου γεφυριού, που αντικαταστάθηκε με μεταλλική κατασκευή, στο μνημείο πεσόντων στις Λόγγοβες.

Γιάννο, έχεις τις θερμές ευχαριστίες και την εκτίμησή μας!!!

Ο Ιγνάτιος Βάρσος, πήρε την πρωτοβουλία και καθάρισε τις βρύσες της πλατείας, σύμβολο του χωριού μας, κατασκεύασε μεγάλο ξύλινο τραπέζι με πάγκους, έτριψε το τσιμέντο μπροστά από τις βρύσες που γλιστρούσε πολύ και ήταν επικίνδυνο αλλά το κυριότερο, με δικά του έξοδα, ήτανε το σκάψιμο σε δύο σημεία της πλατείας σε αρκετό βάθος και η αντικατάσταση χοντρού σωλήνα, που είχε φράξει από τις ρίζες του πλάτανου. Ιγνάτιε, δέξου τις θερμές ευχαριστίες μας!!!

Ευχαριστούμε επίσης θερμά, τον Ναπολέοντα Ουτουτζή, και τον Χαράλαμπο Μπάκη για την κατασκευή ξύλινου κουτιού που καλύπτει τα ρολόγια της ΔΕΗ στο ανακαινισμένο Κοινοτικό Κατάστημα στο Νέο Χωριό!!!

Πολλές ευχαριστίες στον Πρόεδρο μας, Τάκη Φλέγγα, που είχε την πρωτοβουλία αλλά και σε όσους εθελοντικά βοήθησαν στην πλήρη ανακαίνιση του Κοινοτικού γραφείου – Καταστήματος Αγροτικού Ιατρείου:

- ΦΛΕΓΓΑΣ ΤΑΚΗΣ
- ΑΖΑΚΑΣ ΘΩΜΑΣ
- ΠΛΑΚΑΣ ΝΙΚΟΣ
- ΖΗΣΙΜΟΣ ΒΑΣΙΛΗΣ
- ΑΡΩΝΗΣ ΓΙΑΝΝΗΣ
- ΖΗΣΙΜΟΣ ΣΩΤΗΡΗΣ
- ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΓΙΑΝΝΟΣ
- ΒΑΣΤΑΚΗΣ ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΠΟ ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΧΩΡΙΟ.

Επίσης, κατόπιν αιτήματος του Τάκη Φλέγγα έγιναν και οι ακόλουθες εργασίες:

- Αντικατάσταση στα κάγκελα της επάνω πλατείας
- Καθαρισμός του δρόμου και αυλακιού ομβρίων Νέου και Παλαιού Μικρού Χωριού,
- Καθαρισμός από πέτρες και χώματα των δρόμων Παλαιό Μικρό Χωριό Χελιδώνα, Αη Γιάννης Χελιδώνα, Παλαιό Μικρό Χωριό Αη Σώστης, ο δρόμος προς Νόστιμο και άλλα.

Ευχαριστούμε θερμά τον κ. Φλέγγα και όλους τους εθελοντές!

Ευχαριστούμε θερμά τον Αντώνη Φρίγγα (γιο της Φρόσως Κουτσούκη του Νικήτα) για την πολύτιμη και αφιλοκερδή βοήθειά του, τόσο για την δημιουργία του site του χωριού μας, όσο και για την ηλεκτρονική ανάρτηση του περιοδικού μας.

Ανακοινώσεις

- Το Μουσείο θα λειτουργεί Σάββατο και Κυριακή 12:00 - 15:00. Θα είναι επίσης ανοικτό Χριστούγεννα και Πάσχα. Από 01/08 - 20/08 θα λειτουργεί 12:00 - 14:00 και 19:00 - 21:00. Για συλλόγους ΜΟΝΟ με ραντεβού, με την συμμετοχή τουλάχιστον 20 ατόμων. Πληροφορίες, κ. Χριστόφορος Δημόπουλος τηλ. 6973859507.
- Ανήμερα της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος θα τελεστεί Θεία Λειτουργία στο Παλαιό Μικρό Χωριό, αλλά και την Κυριακή, 09/08/20, οπότε θα τελεστεί και μνημόσυνο υπέρ των εκτελεσθέντων μετά την Μάχη του Μικρού Χωριού.
- Με απόφαση του Δημοτικού Συμβουλίου, αποφασίστηκε η πλήρης ανακαίνιση της παιδικής χαράς στο παλιό και το νέο Μικρό Χωριό. Μέχρι τότε η είσοδος θα επιτρέπεται για τα παιδιά, μόνο με τη συνοδεία γονέων ή ενηλίκων που θα έχουν και την ευθύνη.
- Κατόπιν αιτήματος του Προέδρου μας Τάκη Φλέγγα έγινε η αντικατάσταση στα κάγκελα της πάνω πλατείας. Έχει προγραμματιστεί για τον Σεπτέμβρη από τον Δήμο η επισκευή του τοίχου μπροστά στο Μουσείο.

- Με την συμβολή του Προέδρου μας Τάκη Φλέγγα, καθορίστηκε η χρήση του πλατώματος που βρίσκεται στα χαλάσματα για χρήση πάρκινγκ και γενικής αναψυχής. Με έξοδα της Αδελφότητας θα τοποθετηθούν παγκάκια, τραπέζι και μία βρύση.
- Εγκρίθηκε από το ΔΣ η επισκευή του τσιμεντένιου αυλακιού στο πάνω μέρος του χωριού, με δαπάνη της Αδελφότητας.
- Έγινε η καταγραφή των ενημερωτικών πινακίδων σε Νέο και Παλιό χωριό για την μελλοντική αντικατάστασή τους με δαπάνη της Αδελφότητας.
- ΑΓΙΑ ΚΥΡΙΑΚΗ. Ο τρούλος της εκκλησίας έχει υποστεί ζημιές και τα νερά που μπαίνουν καταστρέφουν τις αγιογραφίες. Ήδη άρχισε η επιδιόρθωση, το κόστος της οποίας προϋπολογίστηκε στις 13.000 ευρώ. Παρακαλούμε για την οικονομική βοήθεια όσων δύνανται. Μπορείτε να επικοινωνήσετε με τον Πατέρα Νεκτάριο τηλ.6944572834 ή τον Πρόεδρο της Αδελφότητας κ. Θανάση Παπαθανασίου τηλ.6944754249.
- Για τον εορτασμό της επετείου των 200 χρόνων από το 1821, η Κυρία Αιμιλία Κουτσούκη θα αναρτήσει στο ειδικό site το υλικό που διαθέτει για τους Μικροχωρίτες που έλαβαν μέρος στην επανάσταση. Αυτό θα αποτελέσει μεγάλη προβολή του ένδοξου χωριού μας.
- Ένα στολίδι στο Νέο Μικρό Χωριό είναι το Mini Market ΚΕΦΑΛΟΒΡΥΣΟ της οικογένειας Νασιόπουλου. Διαθέτει όλα τα προϊόντα που βρίσκει κανείς σε super market καθώς και παραδοσιακά προϊόντα του τόπου μας, μέλι δικής τους παραγωγής, τοπικά γλυκά κουταλιού, τυριά και αλλαντικά ντόπιων παραγωγών, Στρεμένου, Βρέκου, Γαβρίλη κα. Θα διαθέτει επίσης ψωμί και τσιγάρα. Ώρες λειτουργίας 10.00 με 14.30 και 17.30 με 21.00.

Αντικειμενικές Αξίες των χωριών της Ποταμιάς

Οι αντικειμενικές αξίες των ακινήτων της περιοχής Ποταμιάς του 2018 έχουν ως εξής:

Καρπενησίου από 650-900 €, Βουτύρου 1050 €, Γαύρου 800 €, Γοργιανάδες 750 €, Κλαυσίου 800€, Κορυσχάδων 1200 €, Μεγάλου Χωριού 850 €, Μουζίλο 600 €, Μυρική 600 €, Νόστιμο 850€, Νέο Δερμάτι 800 €, Νέο Μικρό Χωριό 900 €, Παλαιό Μικρό Χωριό 850 €.

Το Δημοτικό Συμβούλιο της 18/3/2020 αποφάσισε να προτείνει μείωση των αντικειμενικών αξιών στα κατωτέρω χωριά:

Βουτύρου 700, Γαύρου 750, Κλαυσίου 700, Κορυσχάδων 850, Μεγάλου Χωριού 800, Νόστιμο 700, Νέο Δερμάτι 750, Νέο Μικρό Χωριό 800 και Παλαιό Μικρό Χωριό 800 €.